ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΝΟΕΜ. 1838.] [*ΑΡΙΘ.* **23**.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΝΟΞ.

Ο Ροβερτος Νοξ, (Robert Knox), μειράκιον δεκαεννέα ἐτῶν ἡλικίας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον τὸ 1657 μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πλοιάρχου εἰς τὴν δούλευσιν τῆς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν Συντροφίας. Σκοπὸς τοῦ ταξειδίου ἦτο νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Κορομανδελικὸν παράλιον, καὶ νὰ ἐμπορεύωνται δι' ἓν ἔτος ἀπὸ λιμένα εἰς λιμένα τῆς Ἰνδίας. Εἰς τοῦτο μὲν ἐπέτυχαν· ἀλλὰ μέλλον ἤδη τὸ πλοῖον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἔσπασε τ' ὀπισινόν του κατάρτιον, καὶ ὁ πλοίαρχος ἐξ ἀνάγκης ἐπίασεν εἰς τὸν λιμένα Κοτιὰρ, εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην (Ceylon).

Ὑπέκειτο δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ Ταπροβάνη μέρος μὲν εἰς τοὺς ἐντοπίους, μέρος δὲ εἰς τοὺς Ὁλλανδοὺς, οἵτινες εἶχαν ἀποδιώξειν τοὺς Πορτογάλλους, τοὺς πρώτους Εὐρωπαίους οἰκιστὰς, καὶ οἵτινες ἐθεώρουν μὲ ζηλότυπον ὄμμα τοὺς λοιποὺς ἅπαντας Εὐρωπαίους, φοβούμενοι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀποδιωχθῶσιν,—ὡς καὶ, τέλος, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Οἱ Ὁλλανδοὶ ἐκράτουν τὸ καλήτερον μέρος τῶν παραλίων τῆς νήσου· διὰ τὴν πασίγνωστον ὅμως ἐχθρικὴν αὐτῶν διάθεσιν, ἀπέφυγε τὰ νερά των ὁ πατὴρ τοῦ Ῥοβέρτου Νόξ. Οἱ δὲ Ταπροβαναῖοι ἐξουσίαζαν ὅλα τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, καί τινας τόπους ἐπὶ τῆς παραλίας, μὴ ὠχυρωμένους ἀπὸ τοὺς Ὁλλανδούς·—ἐκ τούτων ἕνας ἦτον ὁ λιμὴν Κοτιὰρ, ὅπου εἶχε καταφύγειν ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος, χωρὶς γνῶσιν ἱκανὴν τῆς κακοτροπίας τοῦ λαοῦ, ἢ μᾶλλον τῶν κρατούντων.

Κατὰ πρῶτον ὑπεδέχθησαν οἱ ἐγχώριοι φιλοφρόνως τοὺς Ἄγγλους· ἀλλὰ, καθὼς ἤκουσε τὸ συμβεβηκὸς ὁ βασιλεὺς τῶν Ταπροβαναίων, (ὅστις εἶχεν ἤδη πάθειν ὄχι ὀλίγα ἀπὸ Εὐρωπαίους), ἀπεφάσισε νὰ τοὺς περιπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυά του, καὶ, εἰ δυνατὸν, νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους αἰχμαλώτους ἐπὶ ζωῆς. Στρατηγὸς, πεμφθεὶς μετὰ λόχου τινὸς εἰς Κοτιὰρ, ἐπέτυχε διὰ τεχνημάτων δολίων νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ῥοβέρτον, μ' ἄλλον ἕνα τοῦ καραβίου, ἔπειτα δὲ τοῦ Ῥοβέρτου τὸν πατέρα, καὶ ἑπτὰ ἐκ τῶν ναυτῶν. Τὴν ἐπαύριον, ἀγνοοῦντες τὰ τρέξαντα οἱ ἐντὸς τοῦ καραβίου, ἐκβῆκαν τινὲς αὐτῶν μὲ τὸ μέγα πλοιάριον διὰ νὰ κάμωσι ξύλα, κ' ἐπιάσθησαν αἰφνιδίως οἱ ταλαίπωροι. Ἐκράτησν λοιπὸν τώρα οἱ πανοῦργοι Ταπροβαναῖοι δεκαοκτὼ Ἄγγλους, καὶ τὰ δύο πλοιάρια τοῦ καραβίου. Καὶ τὸ πλοῖον δ' αὐτὸ ἐσώθη ἀπὸ τὰς χεῖράς των μόνον διὰ τῆς τοῦ πλοιάρχου ἡρωϊκῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὸ χρέος του. Προφασισθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ διατάξῃ τὸν γραμματικὸν αὐτῷ νὰ σηκώσῃ τὸ καράβιον ἀπὸ τὸν ἀσφαλῆ εὐρύχωρον κόλπον, ὅπου ἦτον ἀραγμένον, καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς στενόν τινα ποταμὸν, ὅπου εὐκόλως ἠδύνατο ν' ἁλωθῇ, ἔστειλε προσταγὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καραβίου νὰ μένωσιν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν, νὰ ἔχωσι τὰ κανόνια γεμάτα, καὶ τὸ πλοῖον ἕτοιμον νὰ ἐκπλεύσῃ, εἴτε αὐτὸς ἐξέφευγεν, εἴτε ὄχι. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, βλέπων ὁ Ταπροβαναῖος στρατηγὸς ὅτι δὲν ὑπηκούοντο αἱ νομιζόμεναι διαταγαὶ, παρεπονέθη μὲ τρόπον θυμωμένον εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ῥοβέρτου, ὅστις ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελαν οἱ ναῦται νὰ ὑπακούσωσι τὰς προσταγάς του, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν ὅτι δὲν ἦτον αὐτεξούσιος. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπέτυχε μὲν νὰ λάβῃ τὴν ἰδίαν του ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν Ῥοβέρτον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ, ὡς αὐτὸς ἐφαντάζετο, τὰς προτέρας διαταγὰς περὶ τῆς τοῦ πλοίου μετατοπίσεως.

Ὁ Ῥοβέρτος Νὸξ ἦτον ἐλεύθερος τώρα, μέσα εἰς δυνατὸν καράβιον, μακρὰν παντὸς κινδύνου ἐκ μέρους τῶν Ταπροβαναίων. Ἠγνόει τί ἔμελλε νὰ πάθῃ ἀπὸ λαὸν ἡμιβάρβαρον, καὶ δι' ἀποτυχίας ἠρεθισμένον, ἂν ὑπέστρεφεν εἰς τὴν ξηράν· εἶχεν ἤδη γευθῆν τὸ πικρὸν τῆς αἰχμαλωσίας ποτήριον, ἀλλ' ὁ πατήρ του ἦτον αἰχμάλωτος, καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. 'Μ' ἐπρόσταξε,' λέγει ὁ Ῥοβέρτος, 'ἂν ἤθελα νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἰδικήν του, νὰ μὴ τὸν ἀφήσω εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀλλὰ νὰ μεταστρέψω εἰς αὐτόν· ἐγὼ δὲ σεμνοπρεπῶς ἔταξα, ὡς καὶ ἦτο χρέος μου, νὰ φανῶ εὐπειθὴς υἱός.' Ἀμέσως λοιπὸν, ἀφοῦ παρέστησεν εἰς τὸν πρῶτον γραμματικὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἦναι ἄγρυπνος, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ, ἀφοῦ, εἰς τὸνομα τῶν ἀνθρώπων

τοῦ καραβίου, ἔγραψεν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν στρατηγὸν, διαλαμβάνουσαν, 'ὅτι δὲν ἤθελαν ὑπακούσειν οὔτε πλοίαρχον οὔτε ἄλλον κανένα εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν γενναίως νὰ ὑπερασπισθῶσιν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ,' ἐκβῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν μόνος, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς αἰχμαλωσίαν, 'εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἐθνικῶν.'

Ἀπελπισθεὶς ἤδη ὁ στρατηγὸς νὰ κυριεύσῃ τὸ πλοῖον, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν Ῥοβέρτον καὶ εἰς τὸν πατέρα του νὰ στείλωσι καὶ νὰ φέρωσιν ἀπὸ μέσα ὅ,τι ἐχρειάζοντο, παρηγορῶν αὐτοὺς πάντοτε μὲ λόγια ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε χαρίσειν εἰς ὅλους τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἐλπίδας ἀναβαλλομένας ἐβασανίσθη δύο μῆνας ὁλοκλήρους ὁ πατὴρ τοῦ Ῥοβέρτου, συμπεράνας, τέλος, ὅτι ἐπερπαίζετο, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὰ συμφέροντα ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὑπηρέτει, ἐπρόσταξε τὸν γραμματικὸν νὰ μὴ περιμένῃ πλέον, ἀλλὰ νὰ ἐκπλεύσῃ παρευθύς. Τὸ πλοῖον τότε ἐσηκώθη, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν ἤπειρον τῆς Ἰνδίας, ἀφῆκε δ' ἐπὶ τῆς Ταπροβάνης, εἰς κατάστασιν ἐλεεινὴν, τὸν Ῥοβέρτον Νὸξ, τὸν πατέρα του, καὶ δεκατέσσαρας ἄλλους. Οἱ δύο ναῦται, οἱ μὲ τὸ πρῶτον μήνυμα σταλθέντες εἰς τὸ πλοῖον, φυσικὰ ἔμειναν μέσα, καὶ οὕτως ἐξέφυγαν.

Μαθὼν ὁ Ταπροβαναῖος βασιλεὺς ὅτι ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον, ἐδώρισε ν' ἀφεθῶσιν οἱ Ἄγγλοι αἰχμάλωτοι ὄχι μακρὰν τῆς παραλίας, νὰ ζωοτροφῶνται δὲ καὶ νὰ φυλάσσωνται ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας ἐντοπίους. Διέταξε, πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ τοῦ μεγάλ8 πλοιαρίου ναῦται νὰ μὴ βλέπωσι τοὺς λοιποὺς αἰχμαλώτους. Γλυκεῖά τις ἐλπὶς, τὴν ὁποίαν ἔτρεφεν ὁ Ῥοβέρτος ᾧ οἱ μετ' αὐτοῦ, νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκφύγωσι μὲ Ἀραβικόν τι πλοῖον, εἰς τὸν λιμένα εὑρισκόμενον, τὸ ὁποῖον εἶχαν πιάσειν καὶ σφετερισθῆν οἱ Ταπροβαναῖοι, ἐματαιώθη καὶ αὐτὴ τώρα, καθότι ἔφθασαν προσταγαὶ νὰ διαμοιρασθῶσιν οἱ Ἄγγλοι αἰχμάλωτοι εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, καὶ νὰ μὴ συγχωρῶνται νὰ συγκοινωνῶσιν ὁ εἷς μὲ τὸν ἄλλον. 'Ἀλλ' ὁ Θεὸς,' λέγει ὁ Ῥοβέρτος, τοῦ ὁποίου δὲν ἠλαττώθη ποτὲ ἡ υἱϊκὴ ἀγάπη, 'δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ διαχωρίσωσιν ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.'

Τῶν αἰχμαλώτων ἡ θέσις ἔμελλε νὰ γένῃ ἀκόμη δεινοτέρα· μετὰ δεκαὲξ ἡμέρας ἔφθασεν ἄλλη διαταγὴ, νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἔσμιξεν ἡ συντροφία τοῦ Ῥοβέρτου μὲ τοὺς ναύτας τοῦ μεγάλου πλοιαρίου. 'Ἦτον ἐντάμωσις πικρὰ,' λέγει ὁ Ῥοβέρτος· 'ἐπειδὴ κατελάβαμεν εὐθὺς ὅτι εἶχαν νὰ μᾶς κοβαλήσωσιν εἰς τὰ ὄρη· τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδειπνήσαμεν ὅλοι ὁμοῦ.' Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν τὴν ὁδοιπορίαν αὐτῶν πρὸς τὴν βασιλεύουσαν Κάνδην, συνωδευμένοι ἀπὸ Ταπροβαναίους στρατιώτας.

Ἐπέρασαν δὲ χώραν ἀκατοίκητον, παντοῦ σχεδὸν ἐσκεπασμένην ἀπὸ δάση εὐμεγέθη. Τέσσαρας ἢ πέντε νύκτας ἐπλαγίασαν καταγῆς, μὲ κλάδους δένδρων μόνον ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ἤθελεν εἶσθαι μικρὰ κακοπάθεια εἰς τὸ θερμὸν ἐκεῖνο κλίμα, ἐὰν δὲν ἐξέθετεν αὐτοὺς εἰς ἄγρια θηρία, φαρμακερὰ ἑρπετὰ, καὶ εἰς πυρετὸν κάκιστον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐλάμβαναν ἱκανὰς ζωοτροφίας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν διεσπαρμένων χωρίων, τὰ ὁποῖα διέβαιναν, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶχε φανῆν Ἄγγλος.

Ὅτε πλέον τοὺς ἔλειπαν ὀλίγα μίλια νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν μητρόπολιν, τοὺς ἦλθε καὶ ἄλλο μήνυμα, προστάζον νὰ χωρισθῶσι πάλιν οἱ ναῦται, καὶ νὰ βαλθῶσιν ἕκαστος εἰς ἓν χωρίον, ὥστε νὰ μὴ πολυβαρύνεται ὁ λαὸς, ὅστις μόνος ἐπεφορτίσθη τὴν ζωοτροφίαν των. Ὁ Ῥοβέρτος ὅμως, ὁ πατήρ του, ᾧ δύο ἄλλοι, ἀφέθησαν ὁμῶ εἰς τόπον τινὰ πλησίον τῆς Κάνδης, καθότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀξιολογώτεροι τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους ἠλπίζετο ὅτι ἔμελλεν ὁ βασιλεὺς νὰ καλέσῃ εἰς τὴν αὐλήν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ παρῆλθαν δύο μῆνες χωρὶς κάμμίαν τοιαύτην προσκλησιν, ἀπεφάσισαν οἱ μεγιστᾶνες νὰ διαλύσωσι τὴν τετραμελῆ ταύτην συντροφίαν, καὶ νὰ τοὺς βάλωσι, καθένα χωριστὰ, ὡς τοὺς ναύτας, εἰς διάφορα καὶ ἀπομεμακρυσμένα χωρία. Πλὴν καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ καλότυχος Ῥοβέρτος κατέπεισε τοὺς Ταπροβαναίους νὰ μὴ χωρίσωσι τὸν υἱὸν ἀπὸ τὸν πατέρα· μετὰ καιρὸν δὲ ἀπεστάλθησαν οἱ δύο ἐντάμα εἰς χαριεστάτην κώμην, τριάκοντα περίπου μίλια πρὸς ἄρκτον τῆς Κάνδης. Ἐδῶ ἐκάθισαν εἰς οἶκον ἀνοικτὸν, 'ἔχοντα μόνον στέγην, ἀλλ' ὄχι καὶ τοίχους.' Εἰς τὸν πατέρα του ἐδόθη κράββατός τις διὰ νὰ πλαγιάζῃ· ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος εἶχε μόνον ψάθαν ἐστρωμένην καταγῆς.

Ἕπεται ἡ συνέχεια.

ΥΑΙΝΑ.

Της Ὑαίνης γνωρίζονται τρία εἴδη, Ὕαινα Ῥαβδωτὴ, Ὕαινα Τριχώδης, καὶ Ὕαινα Κατάστικτος. Μολονότι συμφωνῶν ἐν γένει ὡς πρὸς τὰ ἤθη των, κατοικοῦν ὅμως διαφόρους χώρας· ἡ μὲν Ῥαβδωτὴ, ἡ καὶ κοινοτέρα, εὑρίσκεται εἰς τὴν Περσίαν, Ἰνδίαν, καὶ κατὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀφρικῆς μέχρι Ἀβυσσινίας καὶ τοῦ ποταμοῦ Σενεγάλεως· ἡ δὲ Τριχώδης καὶ ἡ Κατάστικτος φαίνονται διόλου περιωρισμέναι εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Ἀφρικῆς προσοχῆς μας θέ.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Ῥαβδωτὴν Ὕαιναν, ὡς μᾶς ἔστειλε διὰ τὴν Ἀποθήκην μένην, καὶ ὡς κατάλληλο[illegible] ἀντιπροσω[illegible] τοῦ γένους.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν τὸ πολυθρύλλητον τοῦτο ζῶον, ἀλλ' αἱ γνώσεις αὐτῶν ἦσαν μεμιγμέναι μὲ τὴν πίστιν πολλῶν ἀτοπιῶν, αἵτινες, διασωθεῖσαι εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων φυσιολόγων, ἐθεωροῦντο ὡς ἀλήθειαι διὰ πολὺ καιροῦ διάστημα. Ὀλίγα ζῶα εἰκονίσθησαν μὲ χρώματα πλέον μισητὰ, ὀλίγα παρεστάθησαν ψευδέστερον· τοὺς λόγους τῆς Δεισιδαιμονίας ἀντηχοῦσεν ἡ Εὐκολοπιστία. Πρέπει βέβαια ν' ἀποδώσωμεν τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὴν Ὕαιναν.

Εἶναι μὲν ἐχθρὸς φοβερὸς τὸ ζῶον τοῦτο, ἀλλὰ σπανίως ἢ οὐδέποτε ὁρμᾷ ἑκουσίως κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀποφεῦγον μᾶλλον παρὰ ζητοῦν συναπάντησιν· ὅταν ὅμως ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, ὑπερασπίζεται μ' ἀκαταδαμαστον πεῖσμα. Παράξενον ἴσως θέλει φανῆν εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουν τὰς κοινὰς κατὰ τῆς Ὑαίνης προλήψεις, καὶ ὅμως ἀληθεύει, ὅτι οὐδὲν ἄγριον ζῶον ἡμερόνεται πλέον εὐκόλως, οὔτε δεικνύει πλειοτέραν στοργήν· κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει πολὺ τὸν σκύλον· παρατηρεῖ δὲ ὁ Κυβιὲρ, ὅτι, εἰς οἰκιακὴν κατάστασιν, 'ἤθελεν ἀναμφιβόλως χρησιμεύειν ὡς οἱ κύνες.' Καὶ τῳόντι, βλέπομεν εἰς τὰς περιηγήσεις Ἄγγλ8 τινὸς, ὅτι ἡ Κατάστικτος Ὕαινα ἡμερώθη εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ὅπου λογίζεται ἀρίστη κυνηγετικὴ, προσέτι δὲ πιστὴ καὶ ἐπιμελὴς, ὅσον ὁποιοσδήποτε κοινὸς σκύλος. Εἰς τοῦτο δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐπίσκοπός τις περίφημος ἴδεν εἰς τὰς Ἰνδίας μίαν Ὕαιναν, ἥτις ἠκολούθει τὸν δεσπότην αὐτῆς ὡς σκύλος, καὶ ἐχαΐδευε τοὺς γνωρίμους της. Ἕπεται λοιπὸν ὅτι ἀδικοῦν τὴν Ὕαιναν οἱ ὡς ἀήμερον περιγράφοντες αὐτήν. Εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, ὁπότε ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐχθρεύεται καὶ τὴν διώκει, καὶ ἀπὸ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη, εἶναι ἡ ἀπολογία μ8 ὅτι τολμῶ νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαίων εἰς τὴν περίεργον ταύτην τέχνην.

Ἡ προειρημένη Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ἐδιωρίσθη κατὰ τὸ νύκτα, νὰ ἐξετάσῃ, ἂν τῳόντι ὁ Ζωϊκὸς Μαπτονται εἰς τὰ ἔται εἰς τῶν πραγμάτων τὴν ἐρείπια, βράχους ἄνον γοήτων καὶ τερατοδάση. Πρὸς τὸ ἑσπεπάζῃ τοὺς εὐήθεις. ἁρπαγάς των, συχνάζ8ν δὲ εἴζησεν ἐπιμόνως καὶ κωμοπόλεων, ὅπου καταπερίπου χρόπερικαθάρματα, μὴ ἀφίνουσαι ἀκριβῶς πλέον σκληρὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα κατὰχόμετρίβουν μὲ τὰς δυνατὰς σιαγόνας των· ἐπερὶ τὸ ἔργον τοῦτο τὰς συντροφεύουν οἱ γύπες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἑαυτῶν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ δεσμὸς φιλίας. Δὲν περιορίζει ὅμως τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς ἡ Ὑαινα εἰς κωμοπόλεις καὶ χωρία, οὐδὲ τὴν τροφὴν αὐτῆς εἰς τὰ ἐκεῖ ἀπερριγμένα. Περιφέρεται καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀγεληδὸν πρὸς ζήτησιν θήρας ζώσης. Ὁ ὄνος εἶναι ἡ ἀγαπητὴ τροφή της· ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους βοσκήματα θύει καὶ ἀπολλύει.

Τὰ ἐφεξῆς λέγει ὁ τὴν Ἀφρικὴν περιηγηθεὶς Ἄγγλος ταγματάρχης Δένχαμ·—'Αἱ ὕαιναι ἦσαν πανταχοῦ πολυάριθμοι· τόσον δὲ ἁρπακτικαὶ κατήντησαν τώρα, ὥστε χωρίον τι ἀρκετῶ μεγέθους, ἂν καὶ ὠχυρωμένον διὰ φραγμοῦ ἐξ εἴδους βάτων, δύο ἥμισυ πήχεις ὑψηλοῦ, τὸ ἐκτύπησαν, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ τὸ ἐπῆραν ἐξ ἐφόδου· μ' ὅλην δὲ τοῦ λαοῦ τὴν ἀντίστασιν, ἥρπασαν καὶ δύο γαδάρους, τῶν ὁποίων τὴν σάρκα ὑπεραγαποῦν. Τὴν νύκτα τὰς ἠκούαμεν ἀδιακόπως πλησίον εἰς τὰ τείχη τοῦ χωρίου μας· καὶ ἂν πύλη τις ἀφίνετο ἡμισανοιγμένη, ἔμβαιναν καὶ ἥρπαζαν ὁποιονδήποτε ταλαίπωρον ζῶον εὕρισκαν εἰς τὰς ὁδούς.' Ἄλλαχοῦ μᾶς διηγεῖται ὁ αὐτὸς περιηγητὴς, 'Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα τόσον ἐπληρίασαν εἰς τὰς σκηνάς μας αἱ ὕαιναι, ὥστε κάμηλός τις, πλαγιασμένη ὡς ἑκατὸν τριάκοντα πήχεις μακρὰν ἀπὸ τὸ περίφραγμα, εὑρέθη σχεδὸν ἡμιφαγωμένη. Πρῶτον μὲν ἐδείπνησε λέων τις ἀπὸ τὸ ἄθλιον ζῶον, ἔπειτα δὲ ὕαιναι κατέπεσαν εἰς τὸ ἀπολειφθέν.' Κατὰ τοὺς ἀγρίους πολέμους, τοὺς μεταξὺ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς, ὕαιναι καὶ γύπες παρευρίσκονται τακτικῶς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· οἱ νεκροὶ ἀφίνονται ἄταφοι· ἀφῶ δὲ χορτάσωσιν οἱ γύπες, ἀποτελειόνων τὸ ἔργον αἱ ὕαιναι, ὥστε μόλις ἓν ὀστοῦν ἀφίνεται μαρτύριον τῆς αἱματοχυσίας.

Ὁ περίφημος κατὰ τὴν Ἀβυσσινίαν περιη-

τοῦ καραβίου, ἔγραψεν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν στρατηγὸν, διαλαμβάνουσαν, 'ὅτι δὲν ἤθελαν ὑπακούσειν οὔτε πλοίαρχον οὔτε ἄλλον κάνένα εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν γενναίως νὰ ὑπερασπισθῶσιν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ,' ἐκβῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν μόνος, καὶ ἀστρέψεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς αὐτὰ, ὅτε ὁ 'εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἐθνικῶν γὰ εἰς τὸ παλάτι.

Ἀπελπισθεὶς ἤδη ὀλίγα φέρουσαν εἰς τὸν τὸ πλοῖον, ἔδωκεν ἐμὴν μὴ μοῦ δαγκάσωσι τὸν εἰς τὸν πατέρα ὁλλαι ἐγύλλιζαν ὁλόγυρά μου, ἀπὸ μέσα ὅρικύκλοναν διάφοροι ἄνδρες ἔνοπλοι, πάντοτε σπανίως ἐπερνοῦσε μία νὺξ καὶ νὰ μὴ εἰς ὄψωσιν ἢ θανατώσωσι τινὰς αὐτῶν. Μία νύκτα ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς μου· ἐπιστρέψας δὲ παρευθὺς, ἴδα δυο μεγάλα γαλανὰ ὀμμάτια, κυττάζοντά με εἰς τὰ σκοτεινά. Ἐφώναξα τὸν δοῦλόν μου νὰ φέρῃ φῶς· εὕρηκα δὲ ὕαιναν στέκουσαν εἰς τὸ κεφαλοκράββατον μὲ δύο τρία μεγάλα δεμάτια κηρῶν εἰς τὸ στόμα,—παρὰ τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο νὰ μὴν ἐπιθυμῇ τίποτε ἄλλο. Χωρὶς νὰ φοβηθῶ, τὴν ἐκτύπησα μὲ λόγχην ὅσον ἠδυνάμην πλησιέστερον τῆς καρδίας. Πρὶν τούτου, δὲν εἶχε δείξειν σημεῖόν τι ἀγριότητος· ἀλλ' αἰσθανθεῖσα τὴν πληγὴν, ἔρριψε τοὺς κηρούς, κ' ἐπροσπάθησε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τοῦ κονταρίου διὰ νὰ φθάσῃ πρὸς ἐμὲ, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ σύρω πιστόλαν ἀπὸ τὴν ζώνην μου, καὶ νὰ τὴν ῥήξω κατ' αὐτῆς, σχεδὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς ἔσχισεν ὁ δοῦλός μου τὴν κεφαλὴν μὲ πέλεκυν. Εἰς ἕνα λόγον, αἱ ὕαιναι ἦσαν τὸ βάσανον τῆς ζωῆς μας, ὁ φόβος τῶν νυκτερινῶν μας περιπάτων, καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἡμιόνων καὶ ὄνων μας.'

Ἡ Ὕαινα δὲν ὑπερβαίνει μεγάλον σκύλον κατὰ τὸ ἀνάστημα· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ τράχηλος ἔχουν μεγάλην παχύτητα, καὶ ἰσχὺν τρομερὰν. Δὲν φοβεῖται νὰ πολεμήσῃ ζῶον ὁποιονδήποτε, ἀντιστέκεται δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λέοντα. Τὸ ἐπένδυμά της σύγκειται ἀπὸ μακρὰς ἀδρὰς τρίχας, αἵτινες σχηματίζουν χαίτην πίπτουσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους εἰς τὰ νῶτα· τὰ ἐμπρόσθιά της εἶναι ὑψηλότερα τῶν ὀπισθίων· ὅθεν καὶ περιπατεῖ ἀδεξίως· ἐμπορεῖ, μ' ὅλον τοῦτο, νὰ τρέχῃ γρηγορώτατα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ο Πλίνιος παρέβαλε ποταμὸν μὲ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Οὐδέποτε μὲν ἀνέγνωσα τὸ χωρίον αὐτὸ εἰς τὰ συγγράμματά του, ἑκατοντάκις ὅμως ἐθαύμασα διὰ τὴν ὁμοιότητα, μάλιστα δὲ ὁσάκις ἔτυχα εἰς ὀρεινοὺς τόπους. Ὁ ποταμὸς, μικρὸς καὶ καθαρὸς τὴν ἀρχὴν, ἐξέρχεται ἀπὸ βράχους, πίπτει εἰς βαθείας φάραγγας, τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδειπναι δι' ἀγρίας χ κατα- Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν ὄνον τὸ ἀκαλλιέργητον πρὸς τὴν βασιλεύουσαν τὴν νηπιακὴν ταύτην χ ἀπὸ Τῆν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐμπορεῖ νὰ συγκρι- σῇ μὲ τὸ φαντασιῶδες τῆς νεολαίας πνεῦμα,— εἶναι ὡραῖος μᾶλλον παρὰ ὠφέλιμος. Ὅταν δ' ἑνωθῶσι τὰ διάφορα ποτάμια ἢ ῥυάκια, καὶ καταβῶσιν εἰς τὴν πεδιάδα, γίνεται βραδυκίνητος χ μεγαλοπρεπὴς, στρέφει μηχανὰς, ποτίζει λειμῶνας, καὶ βαστάζει πλοῖα ὑπερήφανα· εἰς τὴν ὥριμον ταύτην κατάστασιν εἶναι βαθὺς, δυνατὸς, χ χρήσιμος. Ῥέων πρὸς τὴν θάλασσαν, χάνει βαθμηδὸν τὴν ὁρμὴν καὶ κίνησιν αὐτοῦ, καὶ, τέλος, γίνεται ἄφαντος, μιγνυόμενος μὲ τὴν κραταὶν ἄβυσσον τῶν ὑδάτων.

Ἠδύνατό τις νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μεταφορὰν ἔτι περαιτέρω, καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι καταρχὰς, ὁπότε βροντᾷ καὶ ἀφρίζει καὶ θολόνει, ὁμοιάζει τὸν νεανικὸν νοῦν, τὸν ἀπὸ κινδυνώδη πάθη ταρασσόμενον. Τὴν δ' ἐπιῤῥοὴν λίμνης, ὅπου εἰσρέον γαληνιᾷ καὶ καθαρίζεται τὸ θολωμένον ὕδωρ, δύναταί τις νὰ παραβάλῃ μὲ τὸ τοῦ λογικοῦ ἀποτέλεσμα εἰς ὡριωτέραν ἡλικίαν, ὁπότε ὁ ἥσυχος, βαθὺς, ψυχρὸς, καὶ ἀπαθὴς νοῦς ἐλευθερόνεται ἀπὸ τὴν θέρμην, τὰς ταραχὰς, τὰς φυσαλίδας, τὸν θόρυβον, καὶ τὸν ἀφρόν τω. Πρὸ πάντων δὲ, τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, αἵτινες κυρίως ἀνήκουν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ τὰ εἰς τὸν ὠκεανὸν τέλη του, ἐμποροῦμεν νὰ τὰ στοχαζώμεθα ὡς εἰκονίζοντα τὴν θείαν ἀρχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιστροφήν του εἰς τὸν Ἄπειρον καὶ Ἀΐδιον Νοῦν, ὅθεν κατὰ πρῶτον ἐξῆλθε.

Η ΦΙΛΙΑ ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ παρατήρησιν τοῦ καλῃτέρου ἰατροῦ, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγρυπνίαν τῆς καλῃτέρας τροφοῦ, καὶ τὴν τρυφερότητα καὶ ὑπομονὴν τῆς καλῃτέρας μητρός.

Ο ΔΡΟΜΟΣ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι πλήρης ἀπὸ λῃστὰς, διότι ὅλοι οἱ περιπατοῦντες εἰς αὐτὸν φέρουν πλούτη, τὰ ὁποῖα ὁ διάβολος ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἁρπάσῃ.

ΑΓΓΛΟΣ τις ἐμέτρησε τὸ ὕψος τῶν κυμάτων εἰς τὰς πλέον τρομερὰς ἀνεμοζάλας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν ἀνέβησαν πλέον παρὰ ἐννέα πήχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΚΑΘΩΣ ὁ νοῦς πρέπει νὰ κυβερνᾷ τὰς χεῖρας, οὕτω εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὁ νοήμων πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸν ἐργάτην.

ΠΕΡΙ ΖΩΙΚΟΥ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Τὸ περίεργον ἄρθρον τοῦτο μᾶς ἔστειλε διὰ τὴν Ἀποθήκην ΕΙΣ ΣΑΜΙΟΣ.

Εἶναι ἤδη γνωστὸν, ὅτι ἡ πρᾶξις τῶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ εἵλκυσε τὴν προσοχὴν, χ ἐρεθίζει ἀκόμη τὰ φιλοσοφικώτερα πνεύματα τῶν Εὐρωπαίων. Μερικοὶ ἀπεδείχθησαν ὑπερασπισταὶ, ἄλλοι δὲ πάλιν ἔγραψαν κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων αὐτὴν τὴν τέχνην. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καταφρονεῖται ὡς παντάπασιν ἀναξία προσοχῆς, ἐπειδὴ ὁ ἐφευρετὴς αὐτῆς Μέσμερ κατ' ἀρχὰς, καί τινες τῶν ὀπαδῶν του μετὰ ταῦτα, μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀνεκάτωσαν καὶ τερατουργίας διὰ χρηματισμόν. Ἄλλοι τὴν περιγελοῦν διότι ὑπόσχεται πράγματα ἐναντία τῆς ἰδικῆς των πείρας, καὶ ἔξω τῆς νοητικῆς των σφαίρας.

Ἐπειδὴ ὅμως περίβλεπτοι φυσιολόγοι, χ ἐπιστήμονες ἄνδρες, καθὼς ὁ Κυβιὲρ καὶ Λαπλὰς εἰς Γαλλίαν, ὁ Ὑφελάνδος εἰς Προυσσίαν, εἰς Φραγκοφόρτον ὁ Πασσαβάντης, εἰς Γρόνιγγεν ὁ Βακέριος, εἰς Πετρούπολιν ὁ Στόφφρεστεν, ἀρχιατρὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ῥωσσιῶν, καὶ ἐσχάτως ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς εἰς Παρισίους, συγκειμένη ἀπὸ ἄνδρας σοφοὺς, καθὼς οἱ κύριοι Λερούχ, Βουρδοῖς, Λοῦβλε, Μαγένδης, Γοκεσσὲντ, Ὑσσὸν, Θιλλάγης, Μάρκος, Ἰτὰρδ, Φουκυὲρ, χ Γυεναῦ-δε-Μύσσυ,—ἐπειδὴ, λέγω, τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν τῆς μαγνητικῆς ταύτης τέχνης, καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὴν μετέρχονται οἱ ἴδιοι, βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσον ἀξιοκαταγέλαστος, ὅσον κατὰ πρώτην προσβολὴν ἤθελέ τις ὑπολάβειν, ἀκούων τὰ ἐξαίσια αὐτῆς ἀποτελέσματα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς προειρημένους μὲ τὰς ἐπιστημονικάς των ἀνακαλύψεις εὐκόλυναν καὶ ταχύνουν τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν ἤθελαν ἀποδεχθῆν οἱ τοιοῦτοι κἂν ὡς πιθανὰς τὰς παραδοξολογίας τοῦ Μαγνητισμοῦ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάλιστα ἐνῷ ἡ φιλοσοφικὴ δυσπιστία των συνήθως ῥέπει εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀλλ' οὔτε ἐμποροῦμεν νὰ τοὺς ὑποθέσωμεν ἱκανοὺς νὰ ἁμαρτήσωσιν ἐναντίον τῆς μεγαλειότητος τῆς ἀληθείας, μόνον χ μόνον διὰ νὰ ὑποστηρίξωσιν ἀναισχύντων τερατολόγων ψεύδη. Εἰς Γερμανίαν ὁλόκληρα ἐπιστημονικὰ σώματα τὴν παραδέχονται ὡς ἀληθῆ· εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Στοκόλμης μάλιστα ὑπάρχει συνήθεια νὰ γράφωσιν οἱ χειροτονούμενοι νέοι ἰατροὶ τὰς ἰατρικὰς θέσεις των, καὶ νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ τοὺς προφέσσορας περὶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ. Τὸ ὁμόγνωμον λοιπὸν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀνδρῶν εἰς διαφόρους ἐποχὰς, καὶ ἀπὸ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη, εἶναι ἡ ἀπολογία μβ ὅτι τολμῶ νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαίων εἰς τὴν περίεργον ταύτην τέχνην.

Ἡ προειρημένη Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ἐδιωρίσθη κατὰ τὸ 1826 ἔτος νὰ ἐξετάσῃ, ἂν τῳόντι ὁ Ζωϊκὸς Μαγνητισμὸς στηρίζεται εἰς τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἂν ἦναι μόνον γοήτων καὶ τερατολόγων ἐφεύρημα, διὰ νὰ ξυσπάζῃ τοὺς εὐήθεις. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐξηκολούθησεν ἐπιμόνως τὰς ἐργασίας της εἰς διάστημα ἓξ περίπου χρόνων, παρατηροῦσα καὶ ἀνακρίνουσα ἀκριβῶς τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα, εἰς ὅσα οἱ μετερχόμενοι τὴν τέχνην τοὺς ἔκαμναν αὐτόπτας. Περὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831 ἔτους, τέλος πάντων, εἰς δύο συνεδριάσεις τῆς Ἀκαδημίας κατὰ συνέχειαν ἀνεγνώσθη ἡ ἀναφορὰ τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς·—'Ὁ Μαγνητισμὸς διαδίδεται διά τινων κινημάτων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται β ή μ α τ α—ἐνίοτε μόνον διὰ τῆς βουλήσεως τοῦ Μαγνητιστοῦ, ὅστις προσηλόνει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω εἰς τὸν νοσοῦντα—καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν συναίσθησιν, ἢ ὑποψίαν τοῦ μαγνητιζομένου. Ὁ Μαγνητισμὸς προξενεῖ σπασμώδη τινὰ κινήματα, ὅμοια μὲ τοὺς ἠλεκτρικοὺς κλονισμοὺς—ληθαργίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον βαθεῖαν—ἀναστεναγμοὺς—νυσταγμὸν—καὶ εἰς μερικοὺς ἀσθενεῖς τὸ ὅ,τι οἱ Μαγνητισταὶ ὀνομάζουν ὑ π ν ο β α σ ί α ν, —κατάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἥτις ἀναπτύσσει νέας ψυχικὰς δυνάμεις, ὀνομαζομένας Ὀξυδέρκειαν (clairvoyance) ἔνοψιν (intuition) Διόρασιν Ἐσωτερικὴν (prevision interieure), χ ἡ ὁποία προξενεῖ μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν, καθὼς ἀναισθησίαν, ἢ μεγάλην καὶ αἰφνίδιον αὔξησιν σωματικῆς δυνάμεως.—Οἱ ὑπνοβάται συχνὰ δὲν αἰσθάνονται τοὺς βαρυτέρους ἐξωτερικοὺς ἤχους, καὶ τὰς πλέον δριμείας ὀσμὰς, ὥστε ἐμποροῦν χωρὶς ἐνόχλησιν νὰ ἐμπνεύσωσιν ἁλικὸν ὀξὺ (acidum muriaticum), ἢ ἀμμωνίαν.—Ἡ ἀναισθησία τῶν ὑπνοβατῶν πολλάκις εἶναι τόσον βαθεῖα, ὥστε ἡ Ἐπιτροπὴ τοὺς εἶδε νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς πλέον ὀδυνηρὰς χειρουργικὰς πράξεις χωρὶς μήτε τὸ πρόσωπον, μήτε ὁ σφυγμὸς, μήτε ἡ ἀναπνοὴ νὰ τὸ φανερώσῃ μὲ τὸ παραμικρὸν ἄτακτον κίνημα.—Οἱ ὑπνοβάται μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεχώρισαν τὰ πρὸ αὐτῶν βαλθέντα ἀντικείμενα, καθὼς χαρτοπαίγνια, καὶ γραπτοὺς χαρακτῆρας.—Ἄλλοι προεῖδον καὶ ἐμήνυσαν μὲ τὴν πλέον ἀξιοσημείωτον ἀκρίβειαν, ὁλοκλήρους μῆνας προτήτερα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν, ὁπότε ἡ νόσος των ἔμελλε

νὰ λάβῃ κρίσιμόν τινα μεταβολήν.—Εἷς ὑπνοβάτης ἠμπόρεσε νὰ δείξῃ τὰ συμπτώματα καὶ τὸ πάθος ἄλλων νοσούντων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐβλήθη εἰς μαγνητικὸν σχετισμόν. Ὁ Μαγνητισμὸς, θεωρούμενος ὡς πρόξενος φυσιολογικῶν φαινομένων, καὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον, ἀναγκαίως πρέπει νὰ καταταχθῇ εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ἰατρικῶν γνώσεων, καὶ ἑπομένως οἱ ἰατροὶ μόνοι πρέπει νὰ ἐπιστατῶσιν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καθὸ μέσο ἰατρικοῦ, ὡς εἶναι ἡ συνήθεια καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Χρεωστεῖ λοιπὸν,' λέγει ἡ 'Επιτροπὴ, 'ἡ 'Ιατρικὴ 'Ακαδημία αὕτη νὰ ἐγκαρδιόνῃ τὰς ἐξετάσεις καὶ παρατηρήσεις εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μαγνητισμοῦ, ὡς κλάδου πολλὰ περιέργου τῆς ψυχολογίας καὶ φυσικῆς ἱστορίας.'

Αὗται εἶναι αἱ συνέπειαι τῶν παρατηρήσεων τῆς 'Επιτροπῆς· ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ ὅμως εἰς τὴν ἀναφορὰν παραδείγματα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ παρατηρηταὶ οὗτοι στηρίζεν τὰ συμπεράσματά των, ἐκλέγομεν τὰ ἀκόλουθα·—

Ὁ κύριος Πετίτ, κάτοικος τῆς 'Αθίδος (Athis), καθυπεβλήθη εἰς μαγνητικὸν ὕπνον· τὰ μέλη τῆς 'Επιτροπῆς διαβεβαιοῦν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἐντελῶς κλεισμένοι, ὅτι καὶ τὰ βλέφαρά του ἦσαν καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν μανδυλωμένα· εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, μ' ὅλον τοῦτο, ὁ ὑπνοβάτης ἀνεγίνωσκε μὲ εὐκολίαν διάφορα τυπωμένα χαρτία καὶ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπαρουσιάσθησαν. Ἔπαιζε τὸ χαρτοπαίγνιον μὲ τὴν μεγαλητέραν ἐπιδεξιότητα, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ κάμῃ κἀνὲν λάθος· αὐτὸς ᾐσθάνετο τὴν ἐνέργειαν τοῦ μαγνητικοῦ ὑγροῦ, ἐκρέοντος ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ Μαγνητιστοῦ διευθυνομένους ἀλλεπαλλήλως εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, ἐπειδὴ μὲ δεμένους ὀφθαλμοὺς, χ' τὴν ῥάχιν γυρισμένην πρὸς τὸν Μαγνητιστὴν, πάντοτε ὑπεχώρει ὡσὰν μὲ αἴσθημα πόνου κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπλησίαζε τοὺς δακτύλους του.

Ὁ Παῦλος Βιλλαγρὰνδ ἔπασχεν ἀπὸ παράλυσιν, καὶ ἦτον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν Παρισίων ἡ 'Ελεημοσύνη (La Charité) ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ Φουκυιὲρ, ἑνὸς τῶν μελῶν τῆς 'Επιτροπῆς. Οὗτος ἐμαγνητίσθη ἐπὶ παρουσίᾳ των, καὶ προεῖπε τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἡ παράλυσίς του ἔμελλε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ 'Επιτροπὴ συνῆλθε κατ' ἀκρίβειαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον κατὰ τὴν προμηνυθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν· ἐπροσκλήθη χ' ὁ Παῦλος, ὅστις, στηριζόμενος εἰς τὰς βακτηρίας του, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συνελεύσεως, καὶ καθυπεβλήθη εἰς μαγνητικὸν ὕπνον. Ὅταν ἐξύπνησεν, ἐζήτησε τὰς βακτηρίας τθ· ' 'Αλλὰ σὺ δὲν τὰς χρειάζεσαι,' τοῦ ἀπεκρίθη τις τῶν παρόντων, 'ἐπειδὴ μᾶς εἰδοποίησες ὅτι ἐμπορεῖς νὰ τὰς ἀφήσῃς πλέον· σηκώσου λοιπὸν καὶ περιπάτει.' Παραυτὰ ὁ νοσῶν ἐστάθη ὄρθιος, καὶ ὑπέστρεψε χωρὶς βακτηρίας εἰς τὴν κοινὴν Σάλαν τῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι εὐλόγως ἔμειναν ἔκθαμβοι ὅτε τὸν εἶδον!

'Εκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀδύνατα νὰ ἐξηγηθῶσιν ἂν δὲν προσδεχθῇ τις τὴν ἀλήθειαν τοῦ Μαγνητισμοῦ, μένει ἀκόμη ἓν ἄλλο πολὺ ἀξιολογώτερον, καὶ, διὰ νὰ εἴπω οὕτως, ἄμεσον εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Μαγνητισμοῦ· εἰς αὐτὸ δὲν χωρεῖ κἀμμία ἀπάτη οὔτε πλάνη, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν κύριον 'Ιούλιον Κλοκυὲτ, ὅστις ἦτο μέλος τῆς 'Επιτροπῆς, καὶ ἀκόμη διαπρέπει μεταξὺ τῶν ἰατρῶν καὶ χειρουργῶν τῶν Παρισίων.

Μία Γαλλὶς ἔπασχεν ἀπὸ ἑλκωμένον καρκῖνον εἰς τὸν μαστόν της· χειρουργικὴ πρᾶξις, μία ἀπὸ τὰς πλέον δυσκόλους καὶ ἐπικινδύνους τῆς χειρουργίας, ἔγινεν ἀπαραίτητος. Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ νὰ προφέρωσι τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν χωρὶς νὰ δεικνύῃ σημεῖα ζωηροτάτου τρόμου, καὶ τὴν πλέον σταθερὰν ἀντίστασιν. Εἷς τῶν Μαγνητιστῶν ἐπροσκλήθη, καὶ τὴν ἔῤῥιψεν εἰς ὑπνοβατικὴν κατάστασιν. Τότε ἀμέσως καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὡμολόγησε τὴν ἀνάγκην τῆς πράξεως, καὶ μάλιστα ἐζήτει ἐνθέρμως τὴν ἐκτέλεσίν της.

Τὴν διορισθεῖσαν ἡμέραν τῆς χειρουργικῆς πράξεως ὁ κύριος Κλοκυὲτ εὗρῆκε τὴν νοσοῦσαν ἐνδεδυμένην καὶ καθημένην ἐπάνω εἰς ἓν θρονίον εἰς τὴν κατάστασιν ἀνθρώπου, ὅστις ἔπεσεν εἰς ἐλαφρὸν φυσικὸν ὕπνον· ὡμίλει μὲ μεγάλην ἀταραξίαν ψυχῆς περὶ τῆς πράξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ὑποκύψῃ, καὶ ἡτοίμασεν ὅ,τι ἦτον ἀναγκαῖον δι' αὐτὸ τὸ τέλος. Ὁ κύριος Κλοκυὲτ τὴν ἐπλησίασε συντροφευμένος μὲ δύο συμβοηθοὺς, καὶ εἰς τὸ διάστημα δέκα, ἢ δεκαπέντε λεπτῶν, ἐνῷ ἐνησχολεῖτο νὰ κάμνῃ τομὰς τοῦ δέρματος καὶ τῶν βαθυτέρων ὑφασμάτων, καὶ τέλος πάντων νὰ ἐκκόπτῃ τὸ ἐξωγκωμένον ἕλκος, ἡ ἀσθενὴς ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ ἡσύχως μὲ τὸν χειρουργὸν, χωρὶς νὰ δεικνύῃ τὸ παραμικρὸν σύμπτωμα ὀδυνηροῦ αἰσθήματος, ἢ πόνου. Δὲν ἠκολούθησε κἀνὲν ἄτακτον κίνημα τῶν μελῶν, ἢ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας, κἀμμία μεταβολὴ εἰς τὴν ἀναπνοὴν, εἰς τὴν φωνὴν, ἢ σφυγμόν. Τὴν παραίτησαν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας περισσότερον εἰς τὸν βαθὺν μαγνητικὸν τοῦτον ὕπνον, καὶ τὴν ἐξύπνησαν μόνον ὅτε κατὰ πρώτην φορὰν τῆς ἤλλαξαν τὰ ἐπιδέσματα τῆς πληγῆς· τότε τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ χειρουργικὴ πρᾶξις ἔλαβε τέλος. Ἡ εἴδησις

αὕτη τὴν ἐτάραξε τόσον βιαίως, ὥστε ὁ Μαγνητιστὴς ἠναγκάσθη νὰ τὴν ῥίψῃ πάλιν ἀμέσως εἰς τὸν ἴδιον ὕπνον!

Ὁ μηχανισμὸς τῆς τέχνης εἶναι ὡς ἐφεξῆς·—

Ὁ νοσῶν, ὅστις ἔχει χρείαν νὰ μαγνητισθῇ, κάθηται εἰς μίαν ἁρμοδίαν καθέδραν ἢ θρονίον, ὁ δὲ Μαγνητιστὴς κάθηται εἰς ὀλίγον ὑψηλότερον κάθισμα κατάντικρυ, ἀπέχων ἑνὸς ποδὸς διάστημα μόνον ἀπ' αὐτὸν, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀντίχειρας σφίγγει μετρίως εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ γενόμενος σύννους κυττάζει τὸν μαγνητιζόμενον προσεκτικὰ διὰ ὀλίγας στιγμὰς, ἑωσοῦ νὰ ἐξισωθῇ ἡ θερμότης τῶν δακτύλων τοῦ νοσοῦντος μὲ τὴν ἰδικήν του χεῖρα. Τότε ἀποσύρει τὰς χεῖράς του ἀπ' αὐτὴν τὴν θέσιν πρὸς τὰ ἔξω, καὶ πάλιν τὰς ἐπιστρέφει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μαγνητιζομένου. Μετὰ μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἀρχίζει νὰ τὰς μετακινῇ, καταβιβάζων αὐτὰς πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ χεῖράς του μὲ ἐλαφρὸν τρίψιμον ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Αὐτὰ τὰ κινήματα, τὰ ὁποῖα οἱ Μαγνήτισταὶ ὀνομάζουν βήματα, γίνονται πέντε ἕως δέκα φορὰς κατ' ἐπανάληψιν. Μετὰ ταῦτα ὁ τεχνίτης βάλλει τὰς χεῖράς του ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ μαγνητιζομένου, τὰς κρατεῖ μίαν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἔπειτα τὰς χαμηλόνει, καὶ τὰς περνᾷ ἔμπροσθεν τοῦ προσώπθ, τοῦ λαιμθ, στήθους, καὶ ἐπιγαστρίου, χωρὶς νὰ ἐγγίζῃ ποσῶς τὸν νοσοῦντα· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην θέσιν κάμνει στάσιν, καὶ ἐνίοτε προσηλόνει ἐλαφρὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπάνω εἰς τὸν στόμαχον, ἄλλοτε ὅμως ὄχι. Τότε τὰς καταβιβάζει ἥσυχα καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας. Τὰ βήματα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται ἱκανὰς φορὰς· ὅταν δὲ ὁ Μαγνητιστὴς μέλλῃ νὰ παύσῃ, τὰ ἐνεργεῖ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, τινάσσων κάθε φορὰν τοὺς δακτύλους του πρὸς τὰ ἔξω, ὅταν φθάσῃ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα. Τέλος πάντων, κάμνει διακεκομμένα βήματα ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ποδῶν τοῦ νοσοῦντος, παρουσιάζων καὶ τὰς δύο χεῖράς τθ ὁμοῦ, ἀπομεμακρυσμένας μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας δακτύλους ἀπὸ τὸν μαγνητιζόμενον, καὶ πάλιν ταχέως ἀποσύρων αὐτάς.

Βέβαια, ἐὰν ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἦτο χρεία ν' ἀποφασίσωμεν, τίποτε δὲν ἠθέλαμεν ὀνομάσειν πλέον γελοιώδη τερατουργίαν παρὰ τὰς ἀνωτέρω χειροπραξίας. Εἶναι τόσον παράξενοι, ὥστε ἠθέλαμεν ὑποθέσειν ὅτι ἐφευρέθησαν διὰ νὰ πλανῶσι τὴν φαντασίαν γυναικῶν καὶ παιδίων μᾶλλον, παρὰ διὰ νὰ προξενῶσιν ἀποτελέσματα ἄξια τῆς προσοχῆς σπουδαίων ἀνθρώπων. Ἀφίνοντες ὅμως τὸν καθένα νὰ κρίνῃ ὅπως προαιρεῖται, ἂς ἴδωμεν ποίαν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων αὐτῶν κάμνουν οἱ μετερχόμενοι τὴν τέχνην. Οἱ τοιοῦτοι ὑποθέτθν ὅτι τὸ νευρικὸν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει κἀποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν ὕλην, γεννᾶται καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, οἱ δὲ ἀγωγοί του εἶναι τὰ νεῦρα. Ὅταν εἷς ὑγειὴς, μὲ βούλησιν σταθερὰν καὶ πεποίθησιν ζωηρὰν ὅτι θέλει ὠφελήσειν, μεταχειρίζεται τὰς περιγραφείσας χειροπραξίας ἐπάνω εἰς ἀδυνατώτερόν του, ἢ νοσοῦντα, ἢ εἰς τινα νευρικὸν ἄνδρα ἢ γυναῖκα, τὸ προειρημένον ὑγρὸν μεταβαίνει ἀπὸ τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ σῶμα τοῦ μαγνητιζομένου. Οὗτος ὑποθέτεται ὡς δοχεῖον τοῦ δυνατωτέρου ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφαιρεῖ μὲν τὰς ἐξωτερικὰς αἰσθήσεις, τοῦ ἐπιθέτει ὅμως τοσαύτην νοητικὴν γοργότητα, ὥστε ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ χωρὶς ν' ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μὲ κλειστὰ ὦτα,—ἀκούει ὅμως ὅσα ὁ Μαγνητιστὴς μόνον, ἢ ὅποιος ἄλλος, ὢν εἰς μαγνητικὴν σχέσιν μ' αὐτὸν, τοῦ λέγει, καὶ βλέπει ὅπως ὁ Μαγνητιστὴς διανοεῖται καὶ βούλεται νὰ τοῦ διευθύνῃ νοερῶς τὴν ὅρασιν. Ὅταν ὁ νοσῶν εὑρίσκεται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὴν καὶ μαγνητικὸν ὕπνον καλουμένην, δὲν ἔχει κἀμμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ' ἡ ψυχή του, τρόπον τινὰ, συγχέεται χ' ἑνόνεται μὲ τὴν τοῦ Μαγνητιστοῦ· ὥστε, ὅταν οὗτος νοητικῶς θέλῃ, τὸν ὁδηγεῖ νὰ ἐξετάσῃ ἓν πρὸς ἓν τὰ σπλάγχνα του, ἑωσοῦ νὰ εὕρῃ τὸ πάσχον ὄργανον, τοῦ ὁποίου τὴν παθολογικὴν κατάστασιν ἐρωτώμενος ἐξηγεῖ λεπτομερῶς, καὶ πρὸς τούτοις ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὰ ἰατρικὰ, τὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὠφελήσωσι, καὶ πολλάκις προλέγει πότε τὸ πάσχον μέρος, ἢ ὄργανον, μέλλει νὰ μεταβάλῃ μορφὴν, καὶ νὰ γένῃ ὑγιέστερον. Μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους ὁ ὑπνοβάτης ἐμπορεῖ νὰ γένῃ δείκτης τῶν νόσων ἄλλων ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους ἤθελε βαλθῆν εἰς μαγνητικὴν σχέσιν, ἢ τυχὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαγνητιστοῦ, ἂν πάσχῃ κατά τι.

ΝΟΜΟΣ ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΣ.—Ἐνομοθετήθη ἐσχάτως εἰς τὴν Νεάπολιν, νὰ κολάζεται μὲ κεφαλικὴν ποινὴν πᾶς ὅστις, μονομαχῶν, ἤθελεν ἢ φονεύσειν, ἢ πληγώσειν θανατηφόρως, τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ. Καὶ ὅποιος δὲ ἤθελε μόνον προκαλέσειν τινὰ εἰς μονομαχίαν, ὑπόκειται εἰς τὸ νὰ φυλακωθῇ, νὰ ἐξορισθῇ, νὰ χάσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, κτλ., κατὰ τὴν περίστασιν· εἰς ὁμοίας ποινὰς ὑπόκειται καὶ ὅστις ἤθελε δεχθῆν προκάλεσιν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ὁπωσδήποτε βοηθοῦντες.—Ἡ μονομαχία δὲν εἶναι παρὰ λείψανον βαρβαρότητος, τὸ ὁποῖον ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ θέλει ταχέως διώξειν ἀπὸ τὸν κόσμον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Εν ἁπλοῦν βλέμμα εἰς τὰ ἔργα τῆς φύσεως ἀρκεῖ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν παντοδυναμίαν, σοφίαν, καὶ ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλη τῶν ἀνθρώπων ἡ δύναμις συνενωμένη οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ παράξῃ τὸ εὐτελέστατον σκωλήκιον, τὸ ταπεινότατον ἄνθος, τὸ οὐτιδανώτατον ὀρυκτόν. Τί λοιπὸν νὰ στοχασθῶμεν περὶ τῆς δυνάμεως Ἐκείνε, ὅστις ὄχι μόνον τὴν γῆν ταύτην ἐστόλισεν ἀπὸ μυριάδας ὠργανισμένων καὶ ἀνοργανίστων ὄντων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκατανόητον τοῦ σύμπαντος διάστημα ἐπλήρωσεν ἀπὸ κόσμους ἀπειρομεγέθεις καὶ ἀπειραρίθμους;

Μόλις ἐμβαίνων ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀπαντᾷ δείγματα σοφίας θεϊκῆς. Τροφὴ κατάλληλος τοῦ προβλέπεται ἀφθόνως εἰς τὸ μητρικὸν στῆθος· ἀσθενὴς καὶ ἀβοήθητος, δυναμοῦται καὶ ἀσφαλίζεται διὰ τῆς ἐμφύτου εἰς τοὺς γεννήτορας φιλοστοργίας· ἀπὸ στοιχεῖον περικυκλωμένος, ἀναγκαῖον πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπάρξεώς του, ἔχει ὄργανα ἐπιτήδεια εἰς ἀναπνοὴν αὐτοῦ· διὰ νὰ κατανοῇ τὰ πέριξ ἀντικείμενα, ἔχει τοὺς πανσόφως πεποιημένους ὀφθαλμούς· διὰ νὰ συνεννοῆται μὲ τοὺς ὁμοίους του, ἔχει ὦτα καὶ γλῶσσαν. Πᾶν αὐτοῦ αἰσθητήριον, πᾶν αὐτοῦ μέλος, διακηρύττει τρανῶς γνῶσιν, τέχνην, καὶ νόησιν ὑπερτάτην.—Ὁποίαν σοφίαν ὑπερθαύμαστον παρατηροῦμεν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἥτις, ροφοῦσα ὕδωρ γλυκὺ ἀπὸ τὴν ἁλμυρὰν θάλασσαν, καὶ διὰ τοῦ ἀνέμου πανταχοῦ αὐτὸ διασκορπίζουσα, εὐφραίνει καὶ καθωραΐζει τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀπὸ χλόην ἐνδύουσα λόφους καὶ πεδιάδας! Ἂν ὁ ἀὴρ ἔχανε μίαν αὐτοῦ δύναμιν, τὴν κινητικήν, πῶς ἤθελε καταντήσειν ὁ κόσμος! Πλοῖα ἱστιοφόρα ἤθελαν παύσειν νὰ διέρχωνται τὰ γαλήνια πελάγη· αἱ αὖραι τῆς θαλάσσης δὲν ἤθελαν μετριάζειν οὔτε τὸ ψύχος τοῦ χειμῶνος, οὔτε τοῦ θέρους τὴν θερμότητα· ὁ ἀὴρ μεγαλοπόλεων, φθειρόμενος ἀκαταπαύστως, καὶ οὐδέποτε ἀνανεούμενος, ἤθελε ταχέως γένειν θανατηφόρος· τὰ νέφη, ὑψούμενα ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς θαλάσσας, ἤθελαν διαμένειν στάσιμα ἐπάνωθεν αὐτῶν, καὶ βροχαὶ ἤθελαν πίπτειν ἐκεῖ μόνον, ὅθεν οἱ ἀτμοὶ ἀνέβησαν, κατακλύζουσαι ὄχθας καὶ παραλίας, τὸ δ' ἐπίλοιπον τῆς γῆς ἤθελε καταντήσειν ξηρὸν καὶ ἄκαρπον, ὡς αἱ τῆς Ἀφρικῆς ἐρημίαι.

Ὅτι δὲ ὁ Πλάστης ἡμῶν εἶναι πανάγαθος, ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἔπεται ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ ὅτι μᾶς χορηγεῖ ὄχι μόνον τὰ πρὸς ζωὴν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ τοσαῦτα πρὸς ἡδονὴν ἡμῶν συντείνοντα. Ὕδωρ καὶ σῖτος δὲν εἶναι τὰ μόνα προϊόντα τῆς γῆς· καρποὶ πολυάριθμοι καὶ πολυποίκιλοι, μὲ πλουσιωτάτην χεῖρα πανταχοῦ διεσκορπισμένοι, τὰ κτήνη τοῦ ἀγροῦ, τὰ πετεινὰ τοῦ ἀέρος, καὶ τὰ ὀψάρια τῆς θαλάσσης, ὅλα συντρέχουν εἰς εὐχαρίστησιν τῆς γεύσεως· ὄχι μόνον μᾶς ἔδωκεν ὅρασιν θαυμαστὴν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἔβαλεν εἰς θέατρον θαυμαστότερον· μᾶς ἐχάρισεν ὄχι μόνον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ τὰ χρώματα τοῦ πρίσματος, τὰ ὁποῖα τόσον εὐαρέστως ποικίλλουν καθωραΐζουν τὰ πάντα· τὸ πρόσωπον τῆς γῆς δὲν παριστάνει μονοτονίαν ἀηδῆ, ἀλλὰ τερπνὴν διαδοχὴν λόφων καὶ κοιλάδων, ὀρέων καὶ πεδιάδων. Τὴν ἀκοήν μας τέρπουν ὄχι μόνον τῆς ἀγάπης καὶ φιλίας αἱ μελῳδικαὶ φωναὶ, ἀλλὰ καὶ τῆς αὔρας οἱ ψιθυρισμοὶ, τῆς θαλάσσης ὁ φλοῖσβος, τοῦ ῥύακος ὁ μορμυρισμὸς, τῶν πτηνῶν τὰ κελαδήματα, οἱ μηκασμοὶ τῶν βοῶν, καὶ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Υιε μου, μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἂς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου· διότι μακρότητα ἡμερῶν, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην, θέλουν προσθέσειν εἰς σέ. Ἔλεος καὶ ἀλήθεια ἂς μὴ σὲ ἐγκαταλίπωσι· δέσε αὐτὰς περὶ τὸν τράχηλόν σου· ἐγχάραξε αὐτὰς ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας τῆς καρδίας σου· οὕτω θέλεις εὑρεῖν χάριν καὶ εὔνοιαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἔλπιζε εἰς τὸν Κύριον ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, καὶ μὴν ἐπιστηρίζεσαι εἰς τὴν ἰδικήν σου σύνεσιν· εἰς ὅλους τοὺς δρόμους σου αὐτὸν γνώριζε, καὶ αὐτὸς θέλει διευθύνειν τὰ διαβήματά σου. Μὴ νομίζῃς τὸν ἑαυτόν σου σοφόν· φοβοῦ τὸν Κύριον, καὶ ἔκκλινε ἀπὸ τὸ κακόν. Τοῦτο θέλει εἶσθαι ἰατρεία εἰς τὰ ἐντόσθιά σου, καὶ μυέλωσις εἰς τὰ ὀστᾶ σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ ἀπὸ τὰς ἀπαρχὰς ἑκάστου προϊόντος σου· οὕτω αἱ σιτοθῆκαί σου θέλουν γεμίζειν ἀπὸ ἀφθονίαν, καὶ οἱ ληνοί σου θέλουν ἐκχειλίζειν ἀπὸ νέον οἶνον. Υιέ μου, μὴ καταφρονῆς τὴν παιδείαν τοῦ Κυρίου, καὶ μὴν ἀθυμῇς ἐλεγχόμενος ἀπὸ αὐτόν· διότι ὁ Κύριος ἐλέγχει ὄντινα ἀγαπᾷ, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστεῖται. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις εὑρῆκε σοφίαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀπέκτησε σύνεσιν· διότι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς εἶναι καλήτερον παρὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀργυρίου, καὶ τὸ κέρδος αὐτῆς παρὰ τὸ καθαρὸν χρυσίον. Αὐτὴ εἶναι τιμιωτέρα τῶν πολυτίμων

λίθων· καὶ ὅλα, ὅσα τὶς ἤθελεν ἐπιθυμήσειν, δὲν εἶναι ἀντάξια αὐτῆς. Μακρότης ἡμερῶν εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Οἱ δρόμοι αὐτῆς εἶναι δρόμοι τερπνοὶ, καὶ ὅλαι αἱ τρίβοι αὐτῆς εἶναι εἰρήνη. Εἶναι δένδρον ζωῆς εἰς τοὺς ὅσοι τὴν ἐναγκαλίζονται· καὶ μακάριοι οἱ κρατοῦντες αὐτήν. Μὲ τὴν σοφίαν ἐθεμελίωσεν ὁ Κύριος τὴν γῆν· ἔκτισε τοὺς οὐρανοὺς μὲ σύνεσιν. Διὰ τῆς γνώσεως αὐτοῦ αἱ ἄβυσσοι ἠνοίχθησαν, καὶ τὰ νέφη σταλάζουν δρόσον. Υἱέ μου, ἂς μὴν ἀπομακρυνθῶσι ταῦτα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου· φύλαττε ὀρθὴν βουλὴν καὶ φρόνησιν· καὶ θέλουν εἶσθαι ζωὴ εἰς τὴν ψυχήν σου, καὶ χάρις εἰς τὸν τράχηλόν σου. Τότε θέλεις περιπατεῖν ἀσφαλῶς εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ ὁ ποῦς σε δὲν θέλει προσκόψειν. Ὅταν πλαγιάζῃς, δὲν θέλεις τρομάζειν· μάλιστα θέλεις πλαγιάζειν, καὶ ὁ ὕπνος σου θέλει εἶσθαι γλυκύς. Δὲν θέλεις τρομάξειν ἀπὸ αἰφνίδιον φόβον, οὐδὲ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τῶν ἀσεβῶν, ὅταν ἐπέλθῃ· διότι ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι ἡ ἐλπίς σου, καὶ θέλει προφυλάξειν τὸν πόδα σου ἀπὸ τοῦ νὰ πιασθῇ.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΕΡΙΑ.

Αἱ τέσσαρες αὗται οὐσίαι, Ὀξυγόνον, Ὑδρογόνον, Ἄζωτον ἢ Νιτρογόνον, καὶ Ἄνθραξ, ἐνεργοῦν εἰς τὴν φύσιν θαυμασιώτατα· εἶναι λοιπὸν ὠφέλιμον νὰ γνωρίζωμεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἰδιότητας ἑκάστης.

Τὸ ὀξυγόνον εἶναι μία τῶν συνθετικῶν ἀρχῶν τοῦ ὕδατος· καλεῖται δὲ ζωτικὸς ἀὴρ, καὶ ἀπαιτεῖται πρὸς διατήρησιν καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμπρήσεως.

Εἰς τὰς πλειοτέρας τῶν μεταβολῶν, αἵτινες γίνονται εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὀρυκτῶν, φυτῶν, καὶ ζώων, λαμβάνει μέρος ἀξιολογώτατον ὁ ἀὴρ οὗτος.

Τὸ ὑδρογόνον εἶναι καὶ αὐτὸ μία τῶν συνθετικῶν ἀρχῶν τοῦ ὕδατος· ἀνάπτει εὐκολώτατα, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον ἀὴρ φλογιστός. Εἶναι ἡ ἐλαφροτάτη ὅλων τῶν οὐσιῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ζυγισθῶσι.

Τὴν οὐσίαν ταύτην μεταχειρίζονται γενικῶς εἰς πλήρωσιν τῶν ἀεροβατικῶν μηχανῶν. Παράγεται δ' εὐκόλως ἀπὸ τὴν διάλυσιν τοῦ ὕδατος. Χορηγοῦν αὐτὴν προσέτι φυτὰ καὶ ζῶα εἰς κατάστασιν φθορᾶς καὶ σήψεως, καὶ μεταλλεῖα τινὰ καὶ ἡφαίστια.

Τὸ ἄζωτον ἢ νιτρογόνον εἶναι τὸ μερίδιον τοῦ κοινοῦ ἀέρος, τὸ ἀνίκανον νὰ διατηρῇ ζωὴν ἢ ἔμπρησιν. Ὑπάρχει δὲ ἀφθόνως εἰς τὴν φύσιν· ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ σύγκειται ἀπὸ 79 μέρη νιτρογόνου, καὶ 21 ὀξυγόνου· καὶ εἰς ζωϊκὰς δὲ οὐσίας εἶναι συνθετικὸν μέρος ἀξιολογώτατον.

Ὅλαι αἱ καύσιμοι οὐσίαι καίονται σφοδρῶς εἰς καθαρὸν ὀξυγόνον· ἐὰν λοιπὸν τὸ τῆς ἀτμοσφαίρας δὲν ἦτο συγκερασμένον μὲ πάμπολυ ἄζωτον, ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ σβέσῃ τις πυρκαϊὰν ἅπαξ ἀναφθεῖσαν. Ὁ κόσμος ἤθελε πάραυτα καῆν, ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχανε τὸ ἄζωτόν της.

Ὁ ἄνθραξ εἶναι τὸ καθαρὸν μέρος τῶν καρβούνων.

Ὁ ἄνθραξ συνιστᾷ μέγα μέρος ὅλων τῶν φυτῶν· ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς ζῶα, ἀλλ' ἡ ποσότης αὐτοῦ εἶναι μικρά.

ΝΗΠΙΩΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ.

Το γάλα τῆς μητρὸς πρέπει νὰ συνιστᾷ τὴν τροφὴν τοῦ νηπίου, ἐκτὸς ἂν αἰτίαι κατεπείγουσαι ἐμποδίζωσιν αὐτὴν τοῦ νὰ θηλάζῃ, ἢ καθιστάνωσι τὸ γάλα της ἀνάρμοστον εἰς τὸ βρέφος. Πάντοτε ὑπάρχει μία τις σχέσις μεταξὺ τῆς καταστάσεως καὶ κράσεως τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἡλικίας καὶ κράσεως τοῦ τέκνου, ἥτις δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης τροφοῦ, ἀλλ' ἥτις συνεργεῖ μεγάλως εἰς τὴν εὐεξίαν του. Γνωστὸν εἶναι, παραδείγματος χάριν, ὅτι τὰς πρώτας ὀλίγας ἑβδομάδας τὸ γάλα εἶναι ἀραιότερον καὶ πλέον ὑδατῶδες παρὰ μετὰ ταῦτα. Ἐὰν λοιπὸν βρέφος νεογέννητον βυζάνῃ παραμάνναν τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν, ἀφανίζεται ἡ μεταξὺ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος φυσικὴ σχέσις, καὶ τὸ νήπιον πάσχει, μὴ ἔχον δυνάμεις ἀναλόγους μὲ τὸ βάρος τῆς τροφῆς. Ἐὰν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, βρέφος πέντε ἢ ἓξ μηνῶν μεταφερθῇ εἰς παραμάνναν νεωστὶ ἐλευθερωθεῖσαν, ἡ τροφὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει εἶναι παραπολὺ ὑδατώδης, καὶ ἡ ὑγεία του κατὰ φυσικὸν λόγον ἐκπίπτει.

Ὡσαύτως, ἐὰν ἡ μήτηρ ἦναι ὡρίμου ἡλικίας, τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ἢ τὸ γάλα βυζάστρας ὑγιοῦς, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας, ἁρμόζει πολὺ μᾶλλον εἰς τὸ βρέφος παρὰ τὸ γάλα γυναικὸς πολὺ νεωτέρας· ἐπειδὴ ἡ κρᾶσις τοῦ τέκνου ἔχει πάντοτε κάποιαν σχέσιν μὲ τὴν τῆς μητρὸς, καὶ συμφωνεῖ μὲ τὴν ποιότητα τοῦ ἐκ φύσεως προβλεμμένου ῥευστοῦ.

Τὸ κυριώτερον σφάλμα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νηπίων εἶναι ὅτι τρώγεν παραπολύ·—σφάλμα σπουδαῖον καθ' ἑαυτὸ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται ἡ μήτηρ ν' ἀποφύγῃ, βυζάνουσα μόνον ὁπόταν βλέπῃ ὄρεξιν εἰς τὸ τέκνον, καὶ τότε δὲ ὄχι παραπολὺ διαμιᾶς. Οὕτω μόνον καὶ αὐξάνει ταχέως καὶ δυναμοῦται τὸ τέκνον, καὶ δραστη-

ρίως ἐμποδίζονται τὰ τῆς νηπιότητος πάθη, πόνοι, διάῤῥοιαι, καὶ ὁ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐρεθισμός.

Ἄλλο αἴτιον νηπιακῆς ἀπεψίας εἶναι βλάβη τῆς ποιότητος τȣ̃ γάλακτος, προερχομένη ἀπὸ ἀκράτειαν, ἢ ἀνησυχίαν τῆς μητρός. Ἀγνοεῖται ἢ λησμονεῖται γενικῶς πόσον ἐνεργεῖ τὸ αἴτιον τοῦτο εἰς τὸ νὰ ἐρεθίζῃ καὶ νὰ βασανίζῃ τὸ τέκνον· ὅθεν πολλαὶ μητέρες, ἐνῷ βυζάνονται, δεικνύȣν τόσην ἀδιαφορίαν ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, δίαιταν, καὶ νοητικὴν αὐτῶν ἀταραξίαν, ὡς νὰ μὴν εἶχαν αὐτὰ ὅλα κἀμμίαν ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν γαλακτώδη ἔκκρισιν. Ὑγιεινὸν, θρεπτικὸν, καὶ εὔπεπτον γάλα δύναται νὰ προέλθῃ μόνον ἀπὸ ὑγιᾶ καὶ καλῆς κράσεως μητέρα· εἶναι δὲ παρὰ φύσιν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ πηγάσῃ ὑγιεινὸν καὶ ἀμίαντον ῥευστὸν ἀπὸ μητέρα, ἥτις χαλᾷ τὴν ὑγείαν καὶ εὐπεψίαν της δι' ἀκαταλλήλου διαίτης, δι' ἀγυμνασίας, δι' ἀκαθάρτȣ ἀέρος, ἢ δι' ἀκυβερνήτων παθῶν. Ὄχι, οἱ νόμοι τῆς ὑγείας δὲν παραβαίνονται ἀτιμωρητί. Ἀκόμη καὶ ἰατρικὰ, ὑπὸ τῆς μητρὸς λαμβανόμενα, ἐνεργοῦν διὰ τοῦ γάλακτος ἐπάνω εἰς τὸ τέκνον· καὶ αἰφνίδιος δ' ὀργὴ, ἢ ἄλλη βιαία νοερὰ κίνησις, μετέβαλε πολλάκις τοῦ ῥευστοῦ τὴν ποιότητα τοσοῦτον, ὥστε νὰ προξενήσῃ κάθαρσιν καὶ πόνους εἰς τὸ τέκνον. Μέριμνα προσέτι καὶ ἀνησυχία ἐνεργοῦν ὀλεθριώτατα, καὶ ὄχι μόνον ὀλιγοστεύουν τὴν ποσότητα, ἀλλὰ καὶ χαλοῦν τὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος.

Καθὼς δένδρον κακὸν δὲν γεννᾷ ποτὲ καρπὸν καλὸν, οὕτω κακὴ μεταχείρισις δὲν φέρει ἀποτελέσματα καλά· ἀναξία δὲ τȣ̃ μητρικοῦ ὀνόματος εἶναι ὁποιαδήποτε, ἥτις, γνωρίζουσα τὴν προειρημένην σχέσιν, θυσιάζει, μ' ὅλον τοῦτο, τὴν ὑγείαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου της, διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ἰδίας αὐτῆς ὀρέξεις καὶ πάθη.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Η Αγγλικη γλῶσσα ᾗ φιλολογία,—λέγει συγγραφεὺς Ἄγγλος,—πλήρης ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γνώσεων ὠφελίμων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκτείνεται εἰς τὸν κόσμον καὶ ταχύτερον ὁποιασδήποτε ἄλλης. Ὀλίγων τόπων ἐξαιρουμένων, ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐπικρατεῖ καθ' ὅλην τὴν πρὸς ἄρκτον τοῦ Μεξίκου Βόρειον Ἀμερικήν· ἐὰν δ' οἱ κάτοικοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξακολουθῶσι νὰ πληθύνωνται κατὰ τὴν σημερινὴν ἀναλογίαν, θέλομεν ἔχειν εἰς μόνην τὴν ἐπικράτειαν αὐτὴν ἑκατὸν ἑκατομμύρια λαȣ̃ Ἀγγλιστὶ λαλοῦντος, πρὸς τὰ τέλη τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Εἰς τὰς Δυτικο-Ἰνδικὰς Νήσους ἐδώκαμεν τὴν γλῶσσάν μας εἰς πληθυσμὸν ἀπὸ διάφορα τῆς Ἀφρικῆς μέρη συνηγμένον· καὶ ἀληθεύει μὲν ὅτι ἡ διάλεκτος αὐτῶν εἶναι ἄκομψός τις διαστροφὴ τῶν Ἀγγλικῶν, σύμφωνος μὲ τὴν παροῦσαν ὠμὴν κατάστασιν τῶν ἰδεῶν των· πλὴν φιλολογίαν θέλουν ἔχειν τὴν φιλολογίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ βαθμηδὸν ἡ γλῶσσά των θέλει συμμορφωθῆν μὲ τὴν ἡμετέραν. Πλέον ἐσχάτως ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐῤῥιζώθη καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν αὐτὴν, διὰ μέσου της δὲ μορφοῦται νέον ἔθνος εἰς τὴν ἐκτεταμένην χώραν τὴν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον ἀνήκουσαν, ἀπὸ διαφόρων γενῶν μίγμα περιεργότατον. Ἀλλὰ τὸ θέατρον τοῦ μεγαλητέρου θριάμβου της μέλλει νὰ ἦναι ἡ Ἀσία· ἐκεῖ νέα ἤπειρος οἰκίζεται ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸν γένος. Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα, μετὰ αἰῶνας ὄχι πολλοὺς, θέλει ὁμιλεῖσθαι ἀπὸ ἑκατομμύρια εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς σφαίρας· καὶ ἡ παιδεία, ἡ ἠθικὴ, καὶ αἱ τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας ἀρχαί μας, μετακενούμεναι εἰς τὴν φιλολογίαν τȣ̃ ἐθνȣ̃ν, θέλουν βαθμηδὸν ἐξαπλωθῆν εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ μέρη τῆς οἰκουμένης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ.

Οτε ἀνεκάλυψεν ὁ Φοῦστος τὴν νέαν ταύτην τέχνην, τυπώσας ἱκανὸν ἀριθμὸν τῆς Βίβλου κατὰ μίμησιν τȣ̃ν πωλουμένων χειρογράφων, ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ περάσῃ τὰ ἀντίτυπα ὡς ἀντίγραφα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπώλει τὰς ἁγίας Γραφάς του πρὸς 60 στεφάνους, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἀντιγραφεῖς ἀπαιτοῦσαν πεντακοσίους, ὁ κόσμος φυσικὰ ἐμβῆκεν εἰς μεγίστην ἀπορίαν· ἔτι δὲ μᾶλλον διότι ἐξέδιδε σώματα μὲ ταχύτητα μεγάλην, καὶ ἠλάττονεν ἀδιακόπως τὴν τιμήν. Τὸ ὁμοιοειδὲς τȣ̃ν ἀντιτύπων ηὔξανε τὸν θαυμασμόν. Κατηγορήθη λοιπὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν ὡς μάγος· καὶ ἐρευνήσαντες εἰς τὸ κατάλυμά του, εὕρηκαν πλῆθος ἀντιτύπων. Τὸ κόκκινον μελάνιον (καὶ τὸ κόκκινον μελάνιον τοῦ Φούστου εἶναι λαμπρότατον) μὲ τὸ ὁποῖον ἦσαν κεκοσμημέναι αἱ Βίβλοι του, τὸ ὑπέλαβαν ὡς αἷμά του· σεμνοπρεπῶς δὲ ἀπεφασίσθη, ὅτι εἶχε τὰς πλέον στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς καταχθονίȣς δαίμονας. Τελευταῖον ὑπεχρεώθη ὁ καλὸς Φοῦστος, διὰ νὰ μὴ γένῃ ὁλοκαύτωμα εἰς Παρισίους, νὰ φανερώσῃ τὴν τέχνην του εἰς τὴν βουλὴν, ἥτις ἀπέλυσεν αὐτὸν παντὸς καταδιωγμοῦ χάριν τῆς ἐξαισίου του ἐφευρέσεως.

Τινες περιμένουν τὸν θάνατον διὰ νὰ μοιράσωσιν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά των εἰς τοὺς πτωχούς· ἀλλ' ἐὰν στοχασθῶμεν καλῶς τὸ πρᾶγμα, οἱ τοιοῦτοι χαρίζουν ἀπὸ τὰ ξένα, ὄχι ἀπὸ τὰ ἰδικά των.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ ΚΑΙΝ.

Τας ἐφεξῆς παρατηρήσεις κάμνει Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος περὶ τῆς τοῦ Κάϊν τιμωρίας·—'Ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς, ἣ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου·' καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, λέγει, θέλεις εἶσθαι κατηραμένος, ἡ ὁποία ὑπέφερε νὰ ποτισθῇ μὲ τοιοῦτον αἷμα, πεπληρωμένον ἀπὸ τόσον πολὺν μολυσμὸν καὶ ἀκαθαρσίαν (ὡς ἀπὸ μέρους, δηλαδὴ, τῆς μιαρᾶς καὶ φονικῆς γνώμης σου), καὶ χυμένον ἀπὸ χεῖρα τοσοῦτον παράνομον καὶ ἀνόσιον. Ἔπειτα ἑρμηνεύουσα ἡ θεία Γραφὴ τὴν κατάραν σαφέστερον, λέγει, 'Ὅτε ἐργᾷ τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς δοῦναί σοι.' Μέγα εἶδος τιμωρίας εἶναι τοῦτο, καὶ βάρος ἀσύγκριτον ὑπερβαλλȣ́σης θείας ἀγανακτήσεως. Τὸν μὲν πόνον καὶ κόπον, λέγει, τῆς γεωργίας θέλεις δοκιμάζειν, καὶ ὅλην σου τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν θέλεις ἐπιδείξειν, καὶ τὴν γῆν, ἥτις ἐμολύνθη μὲ τοιοῦτον ἄδικον αἷμα, θέλεις ἐργάζεσθαι μετὰ πόνου καὶ προθυμίας, καὶ ἀγῶνος μεγάλου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θέλεις αἰσθανθῆν κἀμμίαν ὠφέλειαν· ἄκαρπος καὶ ἀδιαφόρετος θέλει σὲ εἶσθαι ὅλος ὁ κόπος καὶ ὁ πόνος τῆς γεωργίας· καὶ δὲν θέλει σταθῆν ἕως αὐτοῦ ἡ τιμωρία σου· ἀλλὰ 'ᾗ στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.' Πάλιν καὶ τοῦτο μέγιστον εἶδος τιμωρίας, τὸ νὰ στένῃ, δηλαδὴ, καὶ νὰ τρέμῃ ἀείποτε. Ἐπειδὴ, λέγει, δὲν μετεχειρίσθης δεόντως καὶ ὠφελίμως τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν τοῦ σώματος, οὔτε τὴν ὑγείαν τȣ̃ν σωματικȣ̃ν μελȣ̃ν σου, διὰ τοῦτο παντοτεινὸν σὲ δίδω τὸν κλόνον καὶ τὸν τρόμον καθ' ὅλα τὰ σωματικὰ μέλη σου, ὥστε ὄχι μόνον ἐσὺ νὰ ἔχῃς ἀδιάλειπτον νȣθεσίαν ἐκ τούτου, καὶ ἐνθύμησιν ταύτης τῆς ἀνοσίου πράξεως, ἀλλὰ προσέτι καὶ ὅλοι, ὅσοι σὲ βλέπουν, νὰ διδάσκωνται διὰ μέσου τῆς ὄψεως, ὡς διά τινος λαμπρᾶς φωνῆς βοώσης καὶ κηρυττούσης, νὰ μὴ τολμȣ̃σι τὰ τοιαῦτα παράνομα ἔργα· διὰ τοῦτο καὶ τὴν τελευτὴν τῆς ζωῆς σου, δὲν θέλω σὲ τὴν φέρειν σύντομον, ἀλλὰ θέλω σὲ κάμειν πολυχρόνιον, διὰ νὰ μὴ λησμονηθῇ γρήγορα ἡ τιμωρία σου, ἀλλὰ νὰ ὑπομένῃς μίαν βασανισμένην ζωὴν καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἥτις νὰ σὲ ἦναι βαρυτέρα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον θάνατον, καὶ νὰ διδαχθῇς καὶ ἐμπράκτως τὸ μέγα βάρος τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν ἐτόλμησες, ἀσεβέστατε.

Καὶ ἐπεῖδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ Κάϊν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάϊν ἐπὶ Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΑΡΟΥ ΑΕΡΟΣ ΕΙΣ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Τα σχολεῖα,—λέγει τις,—πρέπει νὰ ἦναι εὐρύχωρα ᾗ ξηρὰ, ὥστε νὰ μὴ βλάπτωνται τὰ παιδία ἀπὸ ὑγρὸν ἢ διεφθαρμένον ἀέρα. Τί τὸ ὄφελος νὰ μάθωσι πέντε γράμματα, καὶ νὰ χάσωσι δέκα χρόνων ὑγείαν; Ἀὴρ παραπολὺ περιωρισμένος βαρύνει τὰς κεφαλὰς, ἀφαιρεῖ τὴν ζωηρότητα, χαυνόνει τὸ σῶμα ὁλόκληρον, καὶ ῥίπτει πολλάκις τὰ σπέρματα ὀλεθρίων ἀσθενειȣ̃ν. Ὅστις ἀμφιβάλλει περὶ τούτου, ἂς περιέλθῃ τὰ δημόσια σχολεῖα, καὶ ἂς καθίσῃ ὀλίγον εἰς ἕκαστον. Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐμβῆκα ποτὲ εἰς ἓν τόσον παραγεμισμένον ἀπὸ κοράσια,

καὶ ἀκολούθως τόσον διεφθαρμένον ἔχον τὸν ἀέρα, ὥστε, ἂν ἔμενα ἐκεῖ δύο τρεῖς ὥρας, ἤθελα ἐξάπαντος λειποθυμήσειν. Ἓν ἄλλο ἴδα,—ἐπειδὴ νὰ ἐμβῶ δὲν ἐτόλμησα,—τόσον ὑγρὸν, ἢ μᾶλλον τόσον βαλτῶδες, ὥστε οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ φορῶσι κρούπαλα (τζόκαρα). Δὲν εἶναι ἄδικον νὰ στερῶμεν ἀθῶα τέκνα ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον τόσον ἀφθόνως μᾶς ἐχάρισεν ὁ Δημιουργὸς, καὶ ὅστις συντείνει πρὸ πάντων εἰς τὴν ὑγείαν καὶ φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν;

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, Ο ΚΛΗΡΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ.

Τρεις κλάσεις ἀνθρώπων ἔχουν μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, αἱ γυναῖκες, οἱ διδάσκαλοι, καὶ ὁ κλῆρος. Εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν ἐξοδεύομεν τὰ πρῶτα καὶ τρυφερώτερα τῆς ζωῆς μας ἔτη, κατὰ τῶν ὁποίων τὸ διάστημα γίνονται αἱ βαθύτεραι καὶ διαρκέστεραι εἰς τὰς ψυχάς μας ἐντυπώσεις. Ἀπὸ τὰς γυναῖκας μεταβαίνομεν εἰς τοὺς διδασκάλους, οἵτινες συνεισφέρουν τὰ μέγιστα εἰς μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός μας, ἀναπληροῦντες ὅ,τι ἐκεῖναι ἀφῆκαν ἐλλιπές. Ὁ κλῆρος ἐνεργεῖ ἐφ' ἡμᾶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐκ πρώτης μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς· καθ' ὅλας τὰς σημαντικωτέρας περιστάσεις τῆς ζωῆς μας προστρέχομεν εἰς αὐτούς· ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν ἕως εἰς τὸν τάφον, τοὺς ἀκολουθοῦμεν ὡς πνευματικοὺς ὁδηγούς. Πόσον λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μάθησιν ἢ τὴν ἀμάθειαν, τὴν ἀρετὴν ἢ τὴν κακίαν, τῶν τριῶν τούτων κλάσεων! Αὐταὶ μορφόνουν ᾗ πλάττουν τὴν ἐπερχομένην γενεάν· αὐτῶν τὰ καλὰ ἢ κακὰ πόσον εὐκόλως διαιωνίζονται! Ἀλλὰ πόσον ὀλίγα τὰ ἔθνη, ὅπου ἀρετὴ καὶ παιδεία χαρακτηρίζουν τὰς κλάσεις ταύτας! πόσον πλειότερα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ κλῆρος εἶναι ἀμαθὴς, αἱ γυναῖκες ἀμαθέστεραι, καὶ οἱ διδάσκαλοι ἡμιμαθεῖς!

Η ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ.

Οχι μόνον πάσης ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ πάσης θλίψεως καὶ παντὸς φόβου καὶ πάθους περιέχει ἡ θεία Γραφὴ τὰ δραστήρια ἀντιφάρμακα. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν καιρὸν τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ εἰς τὴν μελέτην ἔτρεξε τῆς ἁγίας Γραφῆς. Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗρόσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.' Ψαλμὸς ριή, 143. Ἔρχονται ἡμέραι θλίψεως ἢ δι' ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων, ἢ διὰ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν, ἢ διὰ τὰς τῶν ἐχθρῶν καταδρομάς. Πολλάκις αἱ περιστάσεις τῶν θλίψεων τόσον μεγάλαι καὶ σφοδραὶ γίνονται, ὥστε δὲν εὑρίσκομεν παρηγορίαν κἀμμίαν. Προστρέχομεν εἰς τοὺς προστάτας, καὶ ἐκεῖ εὑρίσκομεν ἢ ἀποστροφὴν, ἢ λόγια πολλὰ, καὶ πράγματα οὐδόλως. Παρακαλοῦμεν τοὺς φίλους, ἀλλὰ τῶν μὲν εὐτυχούντων πάντες εἶναι φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων οὐδὲ εἷς. Οἱ συγγενεῖς λυποῦνται διὰ τὴν δυστυχίαν ἡμῶν, πλὴν νὰ βοηθήσωσι δὲν δύνανται, καὶ διὰ τοῦτο θλιβόμεθα ὑπερβαλλόντως, καὶ πάσχομεν ἐλεεινῶς, ὅμως παρηγορία οὐδαμόθεν ἀνατέλλει. Ἀλλ' ἐὰν ἀνοίξωμεν τὴν θείαν Γραφὴν, ἐκεῖ εὑρίσκομεν τὴν παραμυθίαν, διότι ἐκεῖ ἀκούομεν τὸν Θεὸν λέγοντα, "Οστις θλίβεται, ἐκεῖνος ἐπικαλέσεται πρός με, καὶ εἰσακούσομαι αὐτοῦ· μετ' αὐτοῦ εἰμὶ ἐν θλίψει, καὶ ἐξελοῦμαι αὐτὸν, καὶ δοξάσω αὐτόν· μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτὸν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.' Ἀκούεις; Εἰς τὸν καιρὸν τῆς θλίψεώς σου ὁ Θεὸς, ὁ παντοδύναμος, ὁ πανάγαθος, ὁ πανεύσπλαγχνος εἶναι μετὰ σοῦ. Ὑπόσχεται δὲ ὅτι, ὅταν ἐπικαλεσθῇς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, τότε ὄχι μόνον σὲ ἐλευθερόνει ἀπὸ τῆς θλίψεώς σου, ἀλλὰ καὶ δοξάζει σε διὰ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ βραβεῖον ἑτοιμάζει εἰς σε, ζωὴν πολυχρόνιον, καὶ τῆς ψυχῆς σωτηρίαν.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Εγκρατεια.—Πολλοὶ τρώγουν παραπολὺ, οἵτινες πίνουν ὀλίγον· οἱ τοιοῦτοι, σεμνυνόμενοι διὰ τὴν ἀποχὴν αὐτῶν ἀπὸ μεθυστικὰ ποτὰ, δὲν γνωρίζουν ἐγκράτειαν ὡς πρὸς τροφήν. Ἀλλ' ἡ τῆς τροφῆς ἀκράτεια εἶναι ὄχι ὀλιγώτερον ἐπιβλαβὴς παρὰ ἡ τῶν ποτῶν· ὅταν δὲ ὀρθῶς στοχασθῶμεν, ᾗ ὄχι ὀλιγώτερον αἰσχρά. Φαγητῶν κατάχρησις δὲν εἶναι μόνον ἡ κτηνώδης λαιμαργία καὶ ἀχορτασία, ἡ ἀηδιάζουσα πάντα θεατήν· αὐτὴ ἀρχίζει μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἡ πεῖνα καταπραϋνθῇ, καὶ ἀναλάβωσι τὰ ζωϊκὰ πνεύματα· ἀρχίζει, ὅταν ἡ εὐχαριστημένη ὄρεξις ἀπαιτῇ κέντησιν ἀπὸ ποικιλίαν ὄψων καὶ ἀρτυμάτων· ἀρχίζει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνεται βάρος.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὅταν θεωρῶ τράπεζαν μεγαλοπρεπῶς ἐστρωμένην, φαντάζομαι ὅτι βλέπω ποδάγρας καὶ ὕδρωπας, πυρετοὺς καὶ ληθαργίας, καὶ ἄλλας νόσους πολυαρίθμους, ἐνεδρευούσας μεταξὺ τῶν πινακίων.

Ειναι παιδάριον ἀκόμη ὅστις ἀγαπᾷ ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς κολακείας. Ὁ φρόνιμος φράσσει τὰ ὦτία, ὁσάκις ἀνοίγει τὸ στόμα ἡ ψυχοφθόρος αὐτὴ Σειρήν.

Η κενοδοξια παντὸς ἀνθρώπου εἶναι κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀνοησίας του.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 9.

Απο τὴν φλόγα λαμπάδος ἐμάθαμεν ἱκανὰ περὶ χημείας· ἃς ἴδωμεν τώρα τί ἐμπορεῖ νὰ μᾶς διδάξῃ ἡ καθημέραν γινομένη διὰ χάλικος καὶ χάλυβος πυροβόλησις.

Ἐὰν κτυπήσω τὸν χάλυβα δυνατὰ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ χάλικος, ἐξέρχονται πάμπολλοι λαμπροὶ σπινθῆρες. Τί τάχα εἶναι οἱ σπινθῆρες οὗτοι; Ὁ χημικὸς ἀποκρίνεται, ὅτι δὲν εἶναι παρὰ μικρότατα κομμάτια καιομένου χάλυβος.

Ἡ θερμότης περιέχεται κεκρυμμένη εἰς ὅλα τὰ σώματα, πολυτρόπως δ' ἐμποροῦμεν νὰ ἐξάγωμεν αὐτήν. Διὰ τῆς τρίψεως παράγεται ἀφθόνως· κομβίον μετάλλινον, τριβόμενον ἐπὶ τραπέζης, δὲν ἀργεῖ νὰ θερμανθῇ, ἐπειδὴ μὲ τὴν τρίψιν βιάζεται ἡ θερμότης νὰ ἐξέλθῃ.

Τοῦ δὲ χάλυβος ἡ μὲ τὸν χάλικα σύγκρουσις εἶναι μόνον ἄλλου εἴδους τρίψις, ναὶ μὲν, πλέον στιγμιαία, ἀλλὰ πολὺ σφοδροτέρα, καὶ διὰ τοῦτο ἰσχυρὰν ἐξάγουσα θερμότητα καὶ ἀπὸ τὰς δύο οὐσίας.

Ὁ χάλιξ εἶναι σκληρότερος, πολὺ σκληρότερος, παρὰ τὸν χάλυβα· ὅθεν καὶ ἀποκόπτει μικρὰ μόρια χάλυβος, ἐνῷ συγχρόνως διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος ἐξάγεται θερμότης αἰφνιδίως· τὰ μικρὰ ταῦτα μόρια εἶναι τόσον ὑπερβολῇ θερμὰ, ὥστε ἀνάπτουν καὶ καίονται.

Κύτταξε τὰς σπινθῆρας, οἵτινες πετοῦν τόσον πολυπληθεῖς ἀπὸ τὸν τροχὸν τοῦ τῶν μαχαιρίων ἀκονιστοῦ, ὁπόταν ἀκονίζῃ μαχαίριον ἢ ψαλίδιον·—αὐτοὶ δὲν εἶναι παρὰ μόρια χάλυβος, ἀποχωριζόμενα ἢ ἀποκοπτόμενα διὰ τῆς τρίψεως τῆς ἀκόνης, (εἴδους χάλικος), ὄντα δὲ πολὺ θερμὰ, καίονται ἀπαραλλάκτως καθὼς τὰ ἐκ τοῦ πυροβολικοῦ χάλυβος μόρια.

Ἀφοῦ διὰ πολὺν καιρὸν μεταχειρισθῶμεν χάλυβα τινὰ, βλέπομεν αὐτὸν παραπολὺ ἐφθαρμένον· τοῦτο δὲ εἶναι ἄλλη ἀπόδειξις, ὅτι πάμπολλα μόρια πρέπει ν' ἀπεκόπησαν διὰ τῆς συχνῆς αὐτοῦ μὲ τὸν χάλικα συγκρούσεως.

Ἀλλ' ἴσως μὲ εἴπῃ τις, Ἐγὼ πολλάκις ἴδα νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὴν φωτίαν ὁ χάλυψ τῶν πυροβολικῶν, καὶ μολονότι ἔμεινεν ἐκεῖ ἀρκετὴν ὥραν, καὶ ἱκανῶς ἐθερμάνθη, οὔτε ἄναψεν ὅμως, οὔτε ἐκάη· καὶ βέβαια κατὰ πρώτην προσβολὴν φαίνεται ὅτι τοῦτο ἠμπόρει νὰ γένῃ εὐκολώτερον παρὰ τὸ ὁποῖον λέγεις, ὅτι μόρια χάλυβος ἀνάπτουν μόνον διὰ τὴν σύγκρουσιν αὐτοῦ μὲ τὸν χάλικα.

Ἰδοὺ τὸ αἴτιον·—μολονότι ὁ χάλυψ τῶν πυροβολικῶν, ὅταν πέσῃ μεταξὺ ἀνθράκων ἀναμμένων, ὑποβάλλεται εἰς δυνατὸν πῦρ, ἡ θερμότης, μ' ὅλον τοῦτο, ἡ αἰφνιδίως παραγομένη διὰ τῆς συγκρούσεως τοῦ χάλικος ᾗ χάλυβος, εἶναι πολὺ μᾶλλον ἰσχυρά· ἄλλο δέ τι πρέπει νὰ στοχασθῶμεν, ἤγουν, ὅτι μόρια μικρότατα καίονται ἀσυγκρίτως εὐκολώτερον παρὰ μεγάλα καὶ στερεὰ κομμάτια· ταῦτα, καὶ ἱκανῶς ἂν πυρωθῶσι, δὲν καίονται εἰμὴ μόνον ἐξωτερικῶς, διότι ὁ ἀὴρ δὲν δύναται ἐξαίφνης νὰ καταφάγῃ αὐτὰ, ὡς τὰ μικρὰ μόρια.

Ἂς κάμω ἓν ἁπλοῦν πείραμα, διὰ νὰ καταλάβῃς τοῦτο καλήτερα. Τὴν βελόνην ταύτην τοῦ πλεξίματος, τὴν ἀπὸ χάλυβα καμωμένην, τὴν ἐμπήγω εἰς τὸ πλέον θερμὸν μέρος τῆς φωτίας, καὶ ὅμως δὲν καίεται. Τὴν ἀφίνω τώρα νὰ κρυώσῃ, ἔπειτα δὲ μὲ λεπτότατον ῥινίον ἀποξύω μέρος αὐτῆς. Ἡ δύναμις, μὲ τὸ μέσον τῆς ὁποίας κρατεῖται ὁ χάλυψ εἰς τὴν πυκνὴν καὶ στερεὰν αὐτοῦ κατάστασιν, καλεῖται συνεκτικὴ ἕλξις. Ἀλλ' ἀφοῦ ῥινίσω μέρος τοῦ χάλυβος, χαλῶ τὴν συνεκτικὴν αὐτοῦ ἕλξιν· ἐὰν δὲ τώρα ῥίψω εἰς τὸ καθαρὸν πῦρ ὀλίγα τινὰ ῥινίσματα, καίονται σχεδὸν τόσον λαμπρῶς, ὅσον τὰ διὰ τοῦ χάλικος ἀποκοπτόμενα μόρια τοῦ χάλυβος, ἐπειδὴ, ὄντα κλάσματα λεπτότατα, κόνις τρόπον τινὰ, αἰφνιδίως πυρόνονται παντάχοῦ, καὶ ὁ ἀὴρ ἐρεθίζει αὐτὰ εἰς ἔμπρησιν.

Ὁ χάλυψ, ῥινιζόμενος, δὲν ἀλλοιόνεται κατὰ τὴν φύσιν· μόνον ἡ συνεκτικὴ αὐτοῦ ἕλξις χαλᾶται μέχρι τινὸς, ὥστε χημικὴ ἐνέργεια (ὁποία εἶναι ἡ ἔμπρησις) δύναται ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἔστω λοιπόν· οἱ σπινθῆρες, οἱ ἐξερχόμενοι ὅταν πυροβολῶμεν, εἶναι μικρὰ κομμάτια καιομένου χάλυβος· ἀλλ' εἶναι μόνον στιγμιαῖα, καὶ, διὰ νὰ χρησιμεύσωσι, πρέπει νὰ πίπτωσιν ἐπάνω εἴς τι εὐκόλως ἀνάπτον· ὡς τοιοῦτο λοιπὸν μεταχειριζόμεθα τὴν ὕσκαν, ἥτις ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ ἄνθραξ εἰς ἐλαφρὰν καὶ πορώδη κατάστασιν, προκύπτων, ὡς καθεῖς ἐξεύρει, ἀπὸ τὸ μερικὸν καύσιμον λινοῦ ἢ βαμβακεροῦ πανίου.

Ἄνθραξ δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἁρπάζῃ καὶ νὰ κρατῇ τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα, καὶ, διὰ τοῦτο, ὅταν ἐγγίξωσι τὴν ὕσκαν τὰ μόρια τοῦ καιομένου χάλυβος, εὐθὺς ἀνάπτει καὶ κοκκινίζει. Ὅσον φυσῶ ἐπάνω εἰς τὴν ὕσκαν, τόσον μᾶλλον ἀνάπτει, ἐπειδὴ χορηγῶ εἰς αὐτὴν ἀέρα. Ἀλλ' οὐδέποτε ἀναδίδεται φλὸξ, ὅσον καὶ ἂν φυσᾷς· τοῦτο δὲ διατί;—Ἐπειδὴ τὸ ῥάκος, καιόμενον διὰ νὰ γένῃ ὕσκα, χάνει ὅλας τὰς πτητικὰς, φλογιστὰς ὕλας του· ἀπομένει δὲ ὁ ἄνθραξ μόνος, ὕλη, δηλαδὴ, φλογιστὴ μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ πτητική· ὅθεν ἡ πνοὴ δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὴν ἐξάψῃ εἰς φλόγα.

Τὸ θεῖον, τὸ συνοδεῦον πάντοτε τὸν χάλικα,

τὸν χάλυβα, καὶ τὴν ὕσκαν, εἶναι οὐσία, ἥτις ἀνάπτει μὲ ὀλιγωτάτην θερμότητα· ἐφαρμοζόμενον εἰς καιομένην ὕσκαν, εὐθὺς ἀναδίδει ὠχρὰν γαλανὴν φλόγα, ἥτις βαθμηδὸν γίνεται μεγαλητέρα καὶ θερμοτέρα. Ὅταν πρῶτον ἀρχίσῃ νὰ καίεται τὸ θεῖον, ἡ φλὸξ αὐτοῦ δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον πολλὰ θερμή· ἀπὸ τὴν μικρὰν γαλανὴν φλόγα του δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ἀνάψῃ λύχνον· ταχέως ὅμως ἡ θερμότης αὐτοῦ γίνεται ἀρκετὰ δυνατή.

Ἡ πνιγηρὰ ὀσμὴ, τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ καιόμενον θεῖον, χρεωστεῖται εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτοῦ μὲ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος· ἐκ τῆς ἑνώσεως ταύτης προκύπτει ἀτμὸς, τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ χημικὸς θειῶδες ὀξύ. Ἔχει δὲ πολλὰ περιέργους ἰδιότητας ἡ οὐσία αὕτη, καὶ σκοπεύω ἀκολούθως νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ.

Μητρος τινὸς τέκνα ἐβάδιζαν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ θεοσεβείας. Κύριός τις, ἀκούσας τοῦτο, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τίνι τρόπῳ κατωρθώθη· ἐπεσκέφθη λοιπὸν τὴν γυναῖκα, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μετ' ὀλίγην συνδιάλεξιν εἶπεν ἡ κυρία·—

«Ὅτε τὰ παιδία μου ἦσαν βρέφη, παρεκάλεν τὸν Θεὸν, ὁσάκις τὰ ἔνιπτα, νὰ καθαρίσῃ αὐτὰ παντὸς ψυχικοῦ ῥύπου. Ἐνῷ τὰ ἔνδυνα τὸ πρωΐ, προσηυχόμην νὰ ἐνδύσῃ αὐτὰ ὁ οὐράνιος Πατὴρ των μὲ τὸ φόρεμα τῆς τοῦ Χριστοῦ δικαιοσύνης. Ἐνῷ τὰ ἐτάγιζα, ἐδεόμην νὰ τρέφῃ τὰς ψυχάς των ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἐπουράνιον ἄρτον, καὶ νὰ τὰ ποτίζῃ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς. Ὅτε τὰ ἡτοίμαζα διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ πόθος τῆς καρδίας μου ἦτο νὰ γένωσι τὰ σώματά των ναοὶ ἁρμόδιοι πρὸς κατοικίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅτε ὑπήγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον, ηὐχόμην νὰ διαβῶσι τὴν ζωὴν ὡς οἱ δίκαιοι, τῶν ὁποίων "τὸ φῶς λάμπει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἑωσοῦ νὰ γένῃ τελεία ἡ ἡμέρα." Καὶ ὅτε τὰ παρέδιδα εἰς ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν, τῆς ψυχῆς μου ἡ σιωπηλὴ εὐχὴ ἦτο νὰ τὰ ἐπάρῃ ὁ οὐράνιος αὐτῶν Πατὴρ εἰς τὰς φιλοστόργους ἀγκάλας του.'

Δύο τινὰ εἶναι ἀξιοσημείωτα ἐνταῦθα· πρῶτον, ἡ μήτηρ ἐπροσπάθει διὰ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων της ἀπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν αὐτῶν ἡλικίαν· καὶ δεύτερον, ἐζήτει νὰ κατορθώσῃ τοῦτο μὲ τὴν ἐξ οὐρανοῦ βοήθειαν. Δὲν ἐλησμόνει ὅτι τὰ τέκνα της ἦσαν δῶρον Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐμέλλε νὰ δώσῃ λόγον τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφεν αὐτά. Ἐγνώριζε δὲ καὶ ὅτι χωρὶς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἤθελαν ἀποβῆ μάταιοι ὅλοι της οἱ κόποι· ὅθεν, εἰς ὅλα τὰ καθημερινὰ χρέη, καὶ εἰς πᾶσαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας περίοδον, ἐπροσηλόνετο εἰς τὸν Θεὸν, ὅστις εἶναι πάντοτε πλησίον εἰς τοὺς ὅσοι τὸν ἐπικαλοῦνται, ἀκούων τὰς κραυγάς των.

Πόσον εὐδαίμων ἡ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος· ὁποία οὐράνιος χαρὰ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ πᾶν πρόσωπον, καὶ μ' ὁποίας ἐνδόξους ἐλπίδας βλέπουν ἐπέκεινα τοῦ τάφου εἰς τὴν μονὴν, τὴν δι' αὐτοὺς ἑτοιμασμένην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός των· τρὶς δὲ μακαρία ἡ μήτηρ, ἥτις μὲ γνῶσιν καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον ἀποβλέπουσα, ἐκτελεῖ τὰ ἱερά της καθήκοντα.

Ὁπόταν ἀρχίζῃ ὁ νοῦς νὰ ἐξανοίγεται, καὶ νὰ ἐλκύωσι τὴν προσοχὴν τὰ πέριξ ἀντικείμενα, πόσον κρέμεται ἀπ' ἐκείνην, ἥτις τότε κάμνει τὰς πρώτας ἐντυπώσεις, καὶ πρῶτον διευθύνει τὰς νοερὰς κινήσεις τοῦ ἀθανάτου πλάσματος! Ἡ μήτηρ ἀποκρίνεται εἰς τὰς πρώτας ἐρωτήσεις τοῦ βρέφους της· ἐνῷ κυττάζει τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ἀστέρας, χ περιέργως ἐρωτᾷ, Τίς ἔκαμε τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα φῶτα; χρεωστεῖ αὐτὴ νὰ λέγῃ τὸν μικρὸν λάλον περὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγαθοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔχει τὸν οὐρανὸν θρόνον, καὶ τὴν γῆν ὑποπόδιον,—ὅστις εἶναι ὁ πατὴρ ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου καταβαίνει πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον. Καθόσον δὲ ὁ νοῦς ἀναπτύσσεται, πόσον εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ τὸν εἰδοποιῇ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἐπλαγίασεν εἰς φάτνην, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Αὐτῆς προνόμιον καὶ χρέος εἶναι ν' ἀκούῃ τὸ τέκνον νὰ ψελλίζῃ Πάτερ ἡμῶν, καὶ νὰ τὸ διευθύνῃ ν' ἀγαπᾷ τὸν Πατέρα, τοῦ ὁποίου τὸνομα προφέρει μὲ τὰ εἰσέτι ἀθῶα χείλη του. Ἂς περάσῃ ὅμως χωρὶς διδασκαλίαν ὠφέλιμον ὁ χρυσοῦς καιρὸς οὗτος, ἂς φύγωσιν αἱ τρυφεραὶ αὗται ἡμέραι χωρὶς νὰ μάθῃ ἄλλο τι τὸ παιδίον παρὰ τραγῳδία αἰσχρὰ καὶ ἀνόητα παραμύθια, καὶ πόσον δύσκολον ἔπειτα νὰ βαδίζῃ σταθερῶς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας!

Ποτε,—λέγει Ἄγγλος εὐγενὴς,—δὲν ἀφίνω πνεύματα πυρώδη νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸν οἶκόν μου, στοχαζόμενος αὐτὰ πνεύματα πονηρά· ἐὰν δ' ἠμπόρει καθεῖς νὰ ἴδῃ τὰ λευκὰ σηκότια, τοὺς ὕδρωπας, καὶ τὰ παραλελυμένα νευρικὰ συστήματα, ὅσα ἐγὼ ἴδα ἐκ τῆς πνευματοποσίας προελθόντα, βέβαια ἤθελε καταλάβειν ὅτι πνεύματα χ φάρμακον εἶναι λέξεις συνώνυμοι.

Οπου ὑπάρχει ἐλευθεροστομία καὶ ἐλευθεροτυπία, ἐκεῖ, ἂν δὲν λείψωσιν ὁλότελα αἱ καταχρήσεις, τοὐλάχιστον μετριάζονται πολύ.

ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΣΙΑΣ ΔΕΙΝΑ.

Ὡς συμφέρει νὰ στρέφωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰς ἀρετὰς ἄλλων ἐθνῶν, διὰ νὰ τὰς μιμώμεθα, οὕτως ἁρμόζει ἐνίοτε νὰ ἐκθέτωμεν τὰς ὑπερβολὰς καὶ κακίας αὐτῶν, διὰ νὰ τὰς ἀποφεύγωμεν. Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης ἔθνη, ὡς καὶ οἱ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κάτοικοι, κάμνουν ἐλεεινὴν τῶν πνευμάτων κατάχρησιν. Γνωστὸν εἶναι ἀκόμη ὅτι πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐσυστήθησαν Ἑταιρεῖαι τῆς Ἐγκρατείας, πρῶτον εἰς Ἀμερικὴν, ἔπειτα δὲ χ εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν κατάπαυσιν τῆς πνευματοποσίας. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμαν αἱ εἰς Ἀμερικὴν ἑταιρεῖαι αὗται, ἐπρόκυψαν τὰ ἐφεξῆς συμπεράσματα·—

1. Τὸ οἰνόπνευμα, ἤγουν ἡ οὐσία, ἡ καθιστάνουσα μεθυστικὸν τὸ κρασίον, τὸ ῥακίον, καὶ ἄλλα πνεύματα, εἶναι φάρμακον δηλητήριον, καὶ πάντοτε βλάπτει τοὺς ὑγιαίνοντας.

2. Τὸ οἰνόπνευμα ἐπιφέρει ἀσθενείας χ θάνατον μᾶλλον ὁποιασδήποτε ἄλλης γνωστῆς αἰτίας. Ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν ἰατρῶν, καὶ ἀλλαχόθεν, ἐξηκριβώθη ὅτι ὑπὲρ τὰς 50,000 ἀνθρώπων ἀποθνήσκουν κατ' ἔτος εἰς τὴν πατρίδα μας (τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς) μόνον καὶ μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ οἰνοπνεύματος.

3. Τὸ οἰνόπνευμα εἶναι δεσπότης ἀπόλυτος 500,000 ἀτόμων εἰς τὴν ἐπικράτειαν ταύτην·—τόσος εἶναι, κατὰ τὸν ἐλάχιστον ὑπολογισμὸν, ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταξύ μας μεθύσων, ἐξηχρειωμένων, ἀνωφελῶν, χαμένων ἀνθρώπων.

4. Τὸ οἰνόπνευμα εἶναι γονιμώτατον πενίας, φρενοβλαβείας, καὶ κακουργίας. Κατ' ἔτος ἐμβαίνουν εἰς μὲν τὰς φυλακὰς 60,000, εἰς δὲ τὰ πτωχοτροφεῖα 85,000 ὑποκειμένων, γνωστῶν ὡς μεθύσων. Τῶν ἐγκλημάτων τὰ τρία τέταρτα ἀποδίδονται εἰς τὴν αἰτίαν ταύτην, ὡς καὶ ἡ παραφροσύνη τριῶν τετάρτων ἀπὸ τοὺς εἰς τὰ φρενοκομεῖα μανιακούς. Λέγει παλαιός τις μῦθος, ὅτι ἀφεθείς τις νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα πταίσματα,—φόνον, ληστείαν, ἢ μέθην, ἐπροτίμησε τὸ ἔσχατον ὡς μικρότερον· ἀλλὰ μεθύσας, ἔπραξε καὶ τἄλλα δύο.

5. Τὸ οἰνόπνευμα εἶναι ἄπεπτος, μὴ θρεπτικὴ οὐσία. Τούτου ἔχομεν ἀποδείξεις περισσάς. Δὲν ἁρμόζει ποσῶς εἰς κἀνὲν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου συστήματος,—διαπερνᾷ τὸν στόμαχον ἀμετάβλητον, καὶ ταχέως διατρέχει ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, ἐρεθίζον καὶ ἐξάπτον ἕκαστον, καὶ ὑφ' ἑκάστου ἀποβαλλόμενον. Τόσον ταχέως διαδίδεται, ὥστε τ' ἀποτελέσματα ἑνὸς ποτηρίου οἴνου δύνανται ἀμέσως νὰ παρατηρηθῶσιν εἰς τὰ λεπτὰ αἱματηφόρα τῶν ὀφθαλμῶν ἀγγεῖα.

6. Διὰ τὸ οἰνόπνευμα ἐξοδεύει ἐτησίως ἡ πατρίς μας, εἰς μετρητὰ, εἰς χαμὸν ἰδιοκτησίας καὶ χρόνου, εἰς ἐγκληματικὰ δικαστήρια, εἰς πένητας, κτλ., ὑπὲρ τὰ 150 ἑκατομμύρια διστήλων.

Τοιαῦτα πάνδεινα κακὰ προξενεῖ ἡ χρῆσις καὶ κατάχρησις τῶν μεθυστικῶν ποτῶν· ὅθεν καὶ δικαίως ζητοῦν νὰ ἐξοστρακίσωσιν αὐτὰ οἱ πεφωτισμένοι λαοί· ἀλλὰ μεταξύ μας ἡ πνευματοποσία, μεθ' ὅλων τῶν παρακολουθούντων αὐτὴν δεινῶν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ μᾶλλον χ μᾶλλον. Ὁποῖον ὀλέθριον δυστύχημα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον μιμεῖται τὰς πονηρὰς παρὰ τὰς ἀγαθὰς ἕξεις τῶν γειτόνων του!

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Οι ἑξῆς ὑπολογισμοὶ δεικνύουν πόσον φοβερῶς καὶ θαυμασίως εἴμεθα πλασμένοι.

Εἰς τὸ ἀνθρώπινον σύστημα ὑπάρχουν διακόσια τεσσαράκοντα πέντε κόκκαλα, ἕκαστον ἔχον νὰ ἐκπληροῖ τεσσαράκοντα χωριστὰ ὑπουργήματα,—χ διακόσιοι τεσσαράκοντα ἓξ μυῶνες, δέκα διάφορα ὑπουργήματα ἐκπληρῶν ἕκαστος. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τένοντας, συνδέσμους, νεῦρα, φλέβας, καὶ ἀδένας τοῦ σώματος, ἔχομεν εἰς τὸς πνεύμονας χίλια πεντακόσια ἑκατομμύρια ὑμενίνων θηκῶν, ὑπὲρ τὰ διακόσια ἑκατομμύρια πόρων εἰς τὸ δέρμα, λεπίδας δὲ, συνιστώσας τὸ δέρμα τοῦ σώματος, ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἑκατομμυρίων. Ὑπάρχουν προσέτι τὰ σύνθετα τῆς ζωῆς ὄργανα—ὁ ἐγκέφαλος, ἡ καρδία, τὸ σηκότιον, ὁ σπλὴν, οἱ νεφροὶ, τὰ σπλάγχνα, τὰ αἰσθητήρια, τὸ αἷμα, ἡ χολὴ, ἡ λύμφη, τὸ σίαλον, ὁ χυλὸς, κτλ.

Πόσον αἱ φλέβες καὶ τὰ νεῦρα ἔχουν ἐξηπλωμένους τοὺς κλάδους αὐτῶν καθ' ὅλον τὸ σύστημα, δύναται καθεῖς νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐλάχιστον κέντημα, καὶ ἂν γένῃ ἀπὸ τὸ μικρότατον ἐργαλεῖον (τὸ κέντρον κώνωπος, παραδείγματος χάριν), καὶ αἷμα ἐκβάλλει, καὶ πόνον ἐπιφέρει· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγίνετο, ἂν δὲν ἐκτυπᾶτο καὶ νεῦρον καὶ φλέψ.

Ὀλιγώτατοι, ἀκόμη καὶ μηχανικοὶ, στοχάζονται ἢ γνωρίζουν πόσος μηχανισμὸς ὑπάρχει εἰς τὰ ἴδιά των σώματα. Ὄχι μόνον εὑρίσκονται κλειδώσεις καὶ στρόφιγγες εἰς τὰ κόκκαλα, ἀλλὰ καὶ δικλίδες εἰς τὰς φλέβας, καὶ ἀντλία εἰς τὴν καρδίαν, καὶ διάφορα ἄλλα περίεργα. Εἷς τῶν μυώνων τοῦ ὀφθαλμοῦ μας σχηματίζει ἀληθῆ

τροχαλίαν (καρδλι). Τὰ τὸ σῶμα ὑποστηρίζοντα κόκκαλα ἔχουν σχῆμα κυλίνδρων κεκοιλωμένων, σχῆμα δηλαδὴ συνενόνον τὴν μεγίστην ἐλαφρότητα μὲ τὴν μεγίστην ἰσχύν. Τοιούτου σχήματος εἶναι καὶ τὰ κονδύλια πτηνῶν, ὅπου χρειάζονται καὶ αἱ δύο αὗται ἰδιότητες.

ΟΠΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ.

Το Ὄπιον εἶναι μὲν ἀπηγορευμένον εἰς τὴν Κίναν, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, ἄπειρος αὐτοῦ ποσότης ἐξοδεύεται κατ' ἔτος. Ὁ λαὸς, ἂν καὶ γνωρίζῃ ὅτι βλάπτει τὰ ἤθη, καὶ φθείρει τὰ χρήματα τῆς κοινωνίας, κρυφὰ ὅμως βοηθεῖ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ, ᾧ ὀλιγώτατοι μόνον δὲν μεταχειρίζονται τὸ δηλητήριον τοῦτο φάρμακον. Τὴν σήμερον αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιολογώτερον ἐμπορικὸν εἶδος, τὸ εἰς τὴν Κίναν εἰσαγόμενον· συμβαίνει δὲ κἄποτε ἡ ἀξία τοῦ εἰς ἓν ἔτος εἰσαγομένου ὀπίου νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν ἀξίαν ὅλων τῶν ἄλλων εἰσαγωγῶν.

Τὸ 1821, εἰσήχθησαν εἰς τὴν Κίναν κιβώτια ὀπίου 4,628, τὰ ὁποῖα, πρὸς $1,325 τὸ κιβώτιον, ἤξιζαν 6,132,100· τὸ 1825 ὁ τῶν κιβωτίων ἀριθμὸς ἦτον 9,621, τὰ ὁποῖα, πρὸς $725, ἤξιζαν 6,955,983· τὸ 1830 ὁ τῶν κιβωτίων ἀριθμὸς ἦτον 18,760, τὰ ὁποῖα, πρὸς $507, ἤξιζαν 11,012,120· τὸ 1832 ὁ τῶν κιβωτίων ἀριθμὸς ἦτον 25,670, τὰ ὁποῖα, πρὸς $648, ἤξιζαν 55,338,160.

Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἡ μὲν τιμὴ τοῦ ὀπίου κατέβη ὑπὲρ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ 1821, ἡ δὲ ἀνάλωσις ηὔξησε πολὺ μᾶλλον.

ΣΧΟΛΕΙΟΥ μαθητὴς, μὲ σάκκον βιβλίων εἰς τὴν ῥάχιν, ἔστεκεν ἔμπροσθεν ἐργαστηρίου, χάσκων μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὰ ἐκεῖ πωλούμενα ζαχαρωτὰ καὶ γλυκύσματα. Κύριός τις διαβαίνων, καὶ παρατηρήσας εἰς τὴν θέσιν ταύτην τὸ παιδίον, 'Καλὲ,' τὸν εἶπε, 'μὲ φαίνεται ὅτι τώρα εἶσαι διαθέσεως εὐκτικῆς.' 'Μάλιστα,' ἀπεκρίθη ὁ μαθητής· 'ἡ δὲ τιμιότης σας ἐλπίζω ὅτι εἶσθε πτώσεως ὀοτικῆς.'—Ὁ παῖς ἔλαβε μίαν δραχμὴν διὰ τὸ εὔστοχον τῆς ἀποκρίσεως.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.—Εἰς τὴν Ῥωσσίαν, μολονότι τὸ κλίμα εἶναι δριμύτατον, μακροημερεύουν ὅμως οἱ κάτοικοι. Εἰς τοὺς ἐσχάτως δημοσιευθέντας ὑπὸ τῆς Γραικο-Ῥωσσικῆς Ἐκκλησίας καταλόγους τῶν ἀποβιωσάντων μελῶν αὐτῆς εὑρίσκομεν 1000 ἄνδρας ἐπέκεινα 100 ἐτῶν ἡλικίας, ἐκ τῶν ὁποίων 49 ἦσαν μεταξὺ 115 καὶ 120 χρόνων, 40 μεταξὺ 120 καὶ 125, 16 μεταξὺ 125 καὶ 140, καὶ 4 μεταξὺ 140 καὶ 150. Γεννήσεις διὰ τὴν αὐτὴν τοῦ χρόνου περίοδον 1,844,266, θάνατοι δὲ 1,337,241.

ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΟΙ ἐκ παρατηρήσεως καὶ πείρας, ὡς καὶ ἀπὸ μαρτυρίας ἰατρῶν, ὅτι τὰ πυρώδη πνεύματα, ὄχι μόνον δὲν χρησιμεύουν ὡς ποτὰ, ἀλλὰ καὶ βλάπτουν· καὶ ὅτι ἡ ἐξ ὁλοκλήρου τῆς χρήσεως αὐτῶν κατάπαυσις ἤθελε κάμειν τὸ ἔθνος μας ὑγιέστερον, ἐναρετώτερον, καὶ εὐδαιμονέστερον,—δηλοποιοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος τὴν ἡμετέραν πεποίθησιν, ὅτι, ἂν ἐπαραιτοῦσαν τὴν χρῆσιν αὐτῶν οἱ κάτοικοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μάλιστα δὲ ὅλοι οἱ νέοι, ἤθελαν ὠφελήσειν ὄχι μόνον ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον.

Ὑπογεγραμμένοι

ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΑΔΙΣΩΝ.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΑΞΩΝ.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΣ.

ΛΕΓΟΥΝ οἱ Ἱσπανοὶ,—ἐννοοῦντες τὸ πόσον ἀσώτως ἐπιδαψιλεύονται σήμερον εἰς ἀναξίους τὰ τῆς τιμῆς παράσημα,—ὅτι πάλαι ποτὲ οἱ πονηροὶ ἐκρεμάζοντο ἐπάνω εἰς σταυροὺς, τώρα δὲ οἱ σταυροὶ κρεμάζονται ἐπάνω εἰς πονηρούς.

ΕΙΣ τὰς περυσινὰς πανηγύρεις τῆς Λειψίας, τὴν τοῦ Πάσχα καὶ τὴν τοῦ Ταξιάρχου, οἱ κατάλογοι τῶν βιβλίων περιεῖχαν 7891 μέρος μὲν νέα συγγράμματα, μέρος δὲ νέας ἐκδόσεις,—ἤγουν, 362 πλέον παρὰ οἱ κατάλογοι τοῦ 1836.

Ο ΜΗΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

Ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, Λατινιστὶ November, ἀπὸ novem, ἐννέα, καὶ imber, βροχὴ, ὑπέφερε μεταβολὰς ὀλιγωτέρας ὁποιουδήποτε τῶν πρὸ αὐτοῦ μηνῶν· εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μηνολόγιον ἦτον ὁ ἕννατος, ἔγινε δὲ ὁ ἑνδέκατος μόνον διὰ τῆς καταρχὰς τοῦ ἔτους τοποθετήσεως τοῦ Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου· οὐδέποτε μετήλλαξε τὸνομά του, ἂν καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ γερουσία ἐπεθύμει νὰ τὸν καλέσῃ Τιβέριον, εἰς τιμὴν τοῦ κατ' αὐτὸν γεννηθέντος Τιβερίου, τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐφύλαξε δὲ πάντοτε ᾧ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν ἡμερῶν, ἐνῷ οἱ λοιποὶ μῆνες καὶ ἠλαττώθησαν καὶ ἐμακρύνθησαν κατ' ἀρέσκειαν.

Ἀλληγορικῶς παριστάνεται ὁ μὴν οὗτος ὑπ' ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένου πράσινα καὶ μαῦρα, μὲ στέφανον ἐξ ἀειθαλῶν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὲ δεμάτιον ῥιζῶν φαγωσίμων εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς δὲ τ' ἀριστερὰ τῆς εἰκόνος βάλλεται τὸ σημεῖον τοῦ Τοξότου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 11ην—23ην τοῦ μηνός.